@Greater_Afghan_Library93
@Greater_Afghan_Library_Group

سپیني سپیني مهٔ وایه

منیر بونیرے

پښتو اکیډیمي بک شاپ
0342-8717008
0321-9125107
پېښور یونیورسټي

د چاپ ټول حقونه خوندي دي

د کتاب نوم:	سپينې سپينې مۀ وايه
شاعر:	منير بونېرے
پروف ريډنګ:	سميع الله ګران
کمپوزنګ:	عادل ارمان
سر پاڼه:	ثناء الله خواب
وړومبے اشاعت:	2019ء
بيه:	220 روپۍ
شمېره:	3000 ټوکه
خپرندوي:	شهباز خپرندويه ټولنه

د کتاب د ميلاوېدو پتې:

بره پښتونخوا: ختيخ، ګودر، مازيګر، مومند، سهار، ميهن، کلاسيک، روغانيوال، کتابپلورنځي، اسحاقزی مارکيټ، لانديني پوړ، جلال اباد ښار افغانستان

يونس کتابپلورنځي عصمت چوک لغمان، ارمان کتاب پلورنځی ارزان قيمت کابل، عتيق الله کتاب پلورنځی لوګر، جديد اسلامي، ژوندون، لېوال، ولوله، سليمان غر کتابپلورنځي خوست، روحاني بابا ګرديز

کوزه پښتونخوا: يونيورستي بُک ايجنسی خيبر بازار، کتاب کور، زيب پبلشر، محله جنګي قصه خواني بازار، پښتو اکيډمي بُک شاپ، پېښور يونيورستي، ثاقب پبلشر فقير بُک ايجنسي، رحمت مارکيټ، عقب قصه خواني پېښور شهباز کتابپلورنځي او قرطاسيه پلورنځي

بي بي حوا عالي لېسې تر څنګ، حاجي زمان کوڅه، حاجي عظيم مارکېټ جلال اباد ښار 0787886816 /0776920008 /0797920008

ټرون

د خپلې مور او پلار په نوم چې د هغوی پالنې او تربیت زه ددې جوګه کړم چې الله تعالی راته بلها مینوال په لر او بر کښې راکړي

منیر

ډالۍ

زما ټولو مینوالو ته

منیر

بخت منہر او د وصال مازیګر

مونږه واړه وو چې چرته به تلو نو په ګاډو،لارو،کوڅو او دکانونو کښې به د اردو سندرې غږېدې،په هغه وخت کښې به هم د پښتنو شاعرانو ملګرو شعرونه لیکل. وخت بدل شو ټولنیزې رسنۍ راغلې، هر څه ئې بدل کړل، تش په نوم ټي وي چېنلو باندې ئې خاورې واړولې. ییا هغه وخت وۀ چې د ټي وي پروګرامونو له به څوک تلل نو د ځان سره به ځینو خلکو د چخچي ګبینان وړل چې داسې د بیا راتلو لپاره ځان ته اسانتیا پیدا کړي. هم دغسې به د غزل وئیلو لپاره به دغه لاره خپلېدله.اوس د سوشل میډیا دور دے، هغه د تش په نوم ټي وي چېنلو والا هم فېسبوک او یوټیوب چېنلو ته کښېناسته، اوس هرَ سړے خپل غږ ټولې نړۍ ته ښه په اسانه رسولے شي. قیصه اوږدېږي خو څو کلونه وړاندې کینګرګلۍ بونېر ته د باچا بونېري خوا له تلے وومه د هغوي په حجره کښې د موسی احمد سالار، سمیع الله ارماني، سلمان یوسفزے او نور ګڼ شمېر ملګرو سره په خبرو کښې بوخت وومه چې ناڅاپه راته باچا بونېري ووئیل چې نیازکه !دلته نانسېر بونېر کښې بخت منہر نومې هلک دے بلها ښکلے شعر لیکي او دا شعرونه ئې راته ووئیل:

پلار به مې وئيل ته خپل سبق وايه
لو مه کوه لور له نزدې مه ورځه

مور به مې توپک ته گوتـه ونيوه
دغې سړي خور له نزدې مه ورځه

دا شعرونه چې ما واوريدل نو د بخت منهر ليدو ته لېواله شومه او باچا بونېري ته مې ووئيل چې دا شعرونه او نور شعرونه خو چې سرے د بخت منهر نه رېکارډ کړي. ما به په دغه وخت کښې " د وصال مازيگر "په نوم خپرونه د فېسبوک لپاره جوړوله نو ځکه مې وغوښتل چې دا ښکلي شعرونه هم د بخت منهر په غږ کښې رېکارډ کړم. د باچا بونېري دې کور ودان وي د بخت منهر سره يې په موبائل رابطه وکړه او لږ ساعت پس د باچا بونېري حجرې ته يو ساده باده کليوال هلک راغے او هم دغه منهر بونېرے وو.
د خېر پخېر نه پس ئې راته بلها خواږه شعرونه ووئيل. يو خوا ئې په خپلو شعرونو کښې د پښتون اولس درد نغمه کړے وۀ نو بل خوا ورله خدائے پاک لهجه او غږ هم ورکړے وۀ. د شعر د وئيلو انداز ئې داسې لگېدۀ لکه پهې په پرهر. دغه مازيگر مو په عمربېک کينگرگلي. کښې د منهر بونېري نه" د وصال مازيگر "خپرونه رېکارډ کړه او د ملگرو سره مو د فېسبوک له لارې شريکه کړه.

نن منير بونيرے په توله نړۍ کښې د ادب مينه وال لري، زه ويارم چې د بخت منير سره تر منير بونيري ملګرے يمه او هيله مند يم چې زمونږ د مينې او ملګرتيا دا سفر به تر عمره روان وي۔ زۀ د منير بونيري په شاعرۍ خبره نه کوومه ځکه چې زۀ د ادب په ميدان کښې په خپله زده کونکے يم، تکنيکي غلطۍ به پکښې وي، د منير بونيري په شاعرۍ کښې کليواله او په خصوصي توګه بونيرۍ لهجه ډېره زياته ده، بايد په دې پرې نيوکه ونه شي۔ کار ته دې ورله ملګري وګوري چې منيربونيري او نورو شاعرانو ملګرو د ادب يعنې د شعر په مېدان کښې څومره کار وکړو، څومره خلک يې د شعر سره اشنا کړل۔

اوس خو په لارو، کوڅو، ګاډو او دکانونو کښې د اردو سندرې نه بلکې خلک د پښتنو شاعرانو شعرونه اوري، د شاعر ليدو ته لېواله وي او د زړۀ نه ورله مينه هم ورکوي۔ مونږ د ځېنو مشرانو شاعرانو نه دا هم اورېدلي دي چې هغوي به چاته دا هم نه شو وئيلي چې زۀ شاعر يمه خو اوس شکر دے دغه هر څه بدل شو، خلکو ته شعر هم وئيلے شو او ځان ته شاعر هم۔

منير بونيري خپله شاعري د عام اولس نه واخله د پاکستان تر پارلېمانه ورسوله۔ دا د منير بونيري خوش بختي ده چې په ژوند ورله پښتنو مينه ورکړه ګنې پښتانه خو پس له مرګه خلکو ته درناوے وربخښي۔

زه خوشحاله یمه چې زما کړاو بې ځایه نه وو، هغه د بونېر په دنګو دنګو غرونو کښې کښې هغه ورک اواز مې ریکارډ کړو او پښتنو ته مې ورسوو. څو کله کله د خان سره د استاد صابر دا شعر هم زمزمه کړمه

چې زما ملګري دې پښتو وائي پښتون دې مني
ماته دې خبر دے نوموړے ادیب نه وائي څوک

هر څو که ما د منهر بونېري د شاعرۍ مسوده نه ده لوستې خو شاعرې مې ورله اورېدلې ده، د پښتون اولس درد ئې نغمه کړے. په دې کړکېچن حالاتو ئې نیوکې کړې دي.په شاعرۍ کښې ئې د راتلونکې سبا زیرے دے.

خدائے دې وکړي چې منهر بونېرے خپله د شاعرۍ لار هم دغسې جاري وساتي او خدائے دې وکړي چې منهر بونېرے په دې لاره ستړے نه شي.

په پښتنه مینه او درنښت

نیازک خان

درګۍ ملاکنډ

۲۰۱۹.۱۰.۰۶

د بونیر سیمه که یو طرف ته زرخېزه ده او د خپل ښېنکي او قدرتي ښائست په نوم پېژنګلو لري نو بل طرف ته ادب خېزه او مردم خېزه هم ده. وخت په وخت ئې داسې شاعران، ادیبان، سیاسي مبارزان او قامي اتلان زېږولي دي چې پښتو ژبه، پښتو ادب، پښتون سیاست او پښتون تاریخ پرې په خپل خپل ځای ویاړ کولے شي. په دغه نوموړو کښې نن سبا یو نوم د ځوان فکره او د ځانګړي اسلوب خاوند شاعر منیر بونیرے هم دے. منیر بونیرے د بونیر په نانسیر کلي کښې د ولي داد کره د جنورۍ په وړومبۍ نېټه کال نولس سوه نوي کښې سترګې غړولې. تر لسم ټولګي یې زده کړې ترلاسه کړې او د کال دوه زره نهم راسې د پښتو ژبې شعر لیکي. هغۀ په نزدیو کښې د ټولنیزو رسنیو (سوشل میډیا) د لارې د یو ښۀ شاعر په نوم پېژندلے شوے تر او سه یې د خیبرپښتونخوا بشمول افغانستان او ټوله نړۍ کښې یو شمېر مینوال شتون لري هم د دغه مینوالو په خواست (او په دې هیله چې شعر به یې د پښتو ژبې د پرمختګ او په عام اولس کښې د شعور پیدا کولو لاره جوړه شي) منیر بونیرے د "سپیني سپیني مه وایۀ" په نامه خپله وړومبۍ شعري مجموعه چاپ کړه چې پکښې زیاتره برخه د غزل ده او نظم یې هم د خپل کتاب پاڼو ته سپارلے دے.

په کتاب کښې چاپ شوي غزلې او نظمونه په یوسفزۍ لهجه کښې دي چې لوستونکي او اوریدونکي دواړه پرې ښه په آسانه پوهېدلې شي. منیر که څه هم خپلې زده کړې سرته نه دي رسولې، ولې بیا یې هم په خپلو شعرونو کښې تل د ازادۍ،

بشريت او زده کړو په تراو ملي جذبه کارولې په خپلو شعرونو
کښې يې زياتره د عدم تشدد لاره خپله کړې او د ټوپک او ډزو
سره يې په هر ډګر اختلاف ساتلے دے لکه چې وائي

• پلار به مې وئيل ته خپل سبق وايه •
لۀ مۀ کوه لور له نزدې مه ورځه

مور به مې ټوپک ته ګوتۀ ونيوۀ
دغه سړي خور له نزدې مه ورځه •

ځلمي شاعر منهر بونېري د هر په اسانه ژبه دا خبره ښکاره کړې
چې تعليم يو اخيني لاره ده چې پرې يو انسان (ښځه او نر) د
شعور لمن نيولی شي هغۀ لکه د نورو پښتنو مئينو د خپلې
مور خبره هم د يو پېغام په غېږه کښې نغښتې او دا يې ويلي
دي چې ټوپک سړي خور دے. بايد له دې ځخه ډډه وکړې شي
خو له بده مرغه پښتون اولس ټول عمر په ورو ورو خبرو خپل
آبي راوړي د ټوپک په ډز د تورو خاورو لاندې کړي دي.
منهر بونېري په خپله د خپل چاپېرچل يو داسې عکاس دی چې
هغۀ څه هم ليدلي، محسوس کړي هغۀ يې د شاعرۍ تصوير
دے د هغۀ شعر دومره زورور دے چې ځان په خلکو په زور
مني او خلکو ته پکښې يو رېښتونې تصوير ښکاري ځکه خو
عام خلک د هغۀ شعرونه د خپلې خبرې اؤ دليل په توګه پکار
اوي. ځلمي شاعر منهر بونېري چې د شعر په تخيل کښې
څومره د لېونتوب انتها ته رسېدلے دومره هغۀ د احساس په
زنځيرونو کښې راګېر دے. د هغۀ په شاعرۍ کښې د وخت

ناکړدې، بې وسي او درد څرګند دے. هغهٔ سره د هغهٔ ماشوم هم فکر دے څوک چې د ژمي په سوړ سحر کښې خپې ابله بښې خپلې ګډې بيزې څروي هغهٔ د خپل کلي ملا هم په دې نيوي چې د لوئے اختر په خطبه کښې د اسماعيل (عليه السلام) د قربانۍ قيصه کوي خو د خپل چم هغهٔ نهر ماشوم يې نه يادېږي، منهر د هغهٔ ماشوم غم هم خوب ته نهٔ دے پرېښودے څوک چې د لوئے ښار په فټ پات د سکول په بسته کښې د پالشو ډبي او برش ګرځوي او په خپلو وړو وړو نازکو چاچو د خلکو پيزار پاکوي.

هغه ته د هوائي ډز سره د هغه بدبختې مور، چغې ورياديږي چې پرې د هغې يواځينې زوے وژل شوے او هغهٔ په خپل شعر کښې د جانان ترلاسه کولو لپاره سوال هم جائز کړے او ويلي يې دي

خلک د نشو لپاره خېر ټولوي
زه به د جانان لپاره سوال نهٔ کوم

د دغه نوموړي په هر شعر کښې عجيبه عجيبه رنګونه، خيالونه او فکرونه موجود دي او په دې سبب د منهر هر کلام د وخت د حالاتو ترجمان دے. منهر بونېري چې د شعر له لارې په ټولنه کښې کوم پيغام خپروي. د هغې عکاسي کوي او دا د عام سړي کار نهٔ دے. بايد په دې کار مونږ د هغه ستائينه وکړو ولې چې ټوله ورځ د لاس پښو مزدوري کونکې منهر بونېري په خپل ستړي وجود د قام. ټولنې او ژبې لپاره خپله هڅه که څه

هم په خینو خلکو د هغه شعرونه ښه نه لګي او وخت په وخت په هغه پسې پروپېګنډې شوې خو بیا هم منیر خپل کار روان ساتلے او د هغې میوه نن ستاسو په لاس کښې د کتاب په شکل کښې موجوده ده. خدائے دې وکړي چې منہر دا وړومبے شعري مجموعه د پښتو ادب او پښتون قام په ګټه راشي

سلمان یوسفزی، باچا خان مرکز پېښور

03-10- 2019

Greater Afghan Library
@Greater_Afghan_Library93
@Greater_Afghan_Library_Group

نوري تبصرې دې په جمال نهٔ کوم
بس دے د غانتول په زنه خال نهٔ کوم

ما د مینې تبه ځکه نهٔ پرېږدي
زهٔ چرته دارو نهٔ خورمه پال نهٔ کوم

ښکلي مې بلها پکښې ښائے کړي دي
زهٔ د زړهٔ د کور مېنځ کښې دېوال نهٔ کوم

تا چې پرې وعده د راتلو کړې ده
خنګ به هر کلے د نوي کال نهٔ کوم

خلق د نشې دپاره خبر تولی
زهٔ به د جانان دپاره سوال نهٔ کوم؟

وی وئیل منیر لېونے شوے دے
زهٔ چاله ګلونه په رومال نهٔ کوم

لکه ماشوم مې بیګا ټوله شپه کړه ویر جانانه
رانه په اوښکو باندې وران شو ستا تصویر جانانه

د زړه په سر مې وه ښخ شوي خوب ته یې نه پرېښودم
ستا د ښې ائیسته سترګو بانه د نظر تیر جانانه

بس خو تر مرګه به زما سترګې د نم ډکې وي
زه به نه پوهیږمه د خپل خوب په تعبیر جانانه

د زړه په سر کښې د زړه سره لتې مه راکوه
زهٔ دې مرید یم لېونیه تهٔ مې پیر جانانه

د خوشحالو بوتي یې تول د زېلې زېلې ویستي
د زړه په زمکه مې ستا غم کړے دے سیر جانانه

خدائے دې مئین کړه چې احساس درته د خوږ زړهٔ وشي
یه په ښائست باندې مغرور په زړهٔ کافِر جانانه

تا خو به خپلې خوشحالۍ په الله هو اوده کړي
په ما ستا غم کړې د ژوند تولې شپې شوګیر جانانه

چې ما په خپل غزل کښې ستائي زهٔ یې تصویر جوړووم
منیر دې کړي الله شاعر، ما مصوّر جانانه

سپینې سپینې مه وایه

درد په پرهرونو کښې تنګ شوی دی
خلق په ښارونو کښې تنګ شوی دی

چا مندر ګرجې ته زنځیر واچوه
خوک په جماتونو کښې تنګ شوی دی

دغه سړی خومره بدنصیبه دی
دی زمونږ په زړونو کښې تنګ شوی دی

یو کور کښې اوسیږي خو چې دا ولې؟
وور په خپلو ورونو کښې تنګ شوی دی

دې ظالم سامراج دومره بدنام کړه چې
حسن په عکسونو کښې تنګ شوی دی

لویه شوم منیره ستا د لاس بنګړې
نور مې مړوندونو کښې تنګ شوی دی

کار مې مازغه نه کوي ښه نه کوي
صبر مې زړه نه کوي ښه نه کوي

دې خلقو څه ونه کړه څه نه کوي
دا خلق څه نه کوي ښه نه کوي

چا چې واده کړے دے بد یې کړي
څوک چې واده نه کوي ښه نه کوي

دا خلق ولې خان له تندې وژني
کاني اوبه نه کوي ښه نه کوي

زړه مې مات شوے دے اوس لېچو له شرنګ مه ورکوه
بس کړه د ختو دېوالونو له رنګ مه ورکوه

اوس ترې د مکر په تکور تکور کښې ساه اوباسې
سوو زخمونو له تکور د پتنګ مه ورکوه

چې خبر دې نه ورکوه خبر دے رخصت کړے به دې وه
کچکول له لتې اے اشنا د ملنګ مه ورکوه

دوي له شراب ورکړه چې تال غونده يې وڅکوي
ساقي دې بڅښې غم خوړلو له بنګ مه ورکوه

چې هر يو ساز يې راخيژي په زړه پولي. مطربه
د غم تار نيسه د مستۍ تار له ترنګ مه ورکوه

بس کړه په راواخله يې په غاړه يې کړه شرمېږې ولې؟
څما د لاسو امېلونو له زنګ مه ورکوه

چې بنه پوهېږې اے منېره چې په زمکه يې غورځي.
جانان له لاس کښې بيا ګلونه او بنګ مه ورکوه

خوب مې وليد چې زما نه تښتېدې
بلاګانې د انسانه تښتېدې

ساقي پوئې شومه جامونه دې نسکور کړه
ساقي پوئې شوم د ګناه نه تښتېدې

منير جانه د ناوې لاندې دې شپه شوه
منير جانه د بارانه تښتېدې

مـهٔ رانجـه چـېـړئ یــارانو مــهٔ بانـه چـېـړئ یــارانو
نن مې ډېر زړګـے خفـه دے نـن مـې مـهٔ چېړئ یـارانو

اسرافیل چـې شـپېلۍ پـوکړي دوي بـه هلـه راویښېږي
ستاسـو دا عـادت ښـهٔ نـهٔ دے تاسـو مړهٔ چېړئ یـارانو

کـه اتـڼ تـه مـو زړهٔ کیـږي د حجـرې غـولي لـه راشـئ
د ایلـم سر تــه بــه خـېـژئ کــه تپــه چـېـړئ یــارانو

هسې نهٔ په بېخودۍ کښې چرتـه بـل څـهٔ بـل څـهٔ اوئ
منیـر ښـلي دي نشـه دے دے بـه نـهٔ چـېـړئ یــارانو

چې د ملا خبره بلکل تیک ده
نو بیا زما خبره بلکل تیک ده

څنګه چې ستا خبره بلکل تیک ده
داسې زما خبره بلکل تیک ده

هنر او علم زده کول پکار دي
او د بابا خبره بلکل تیک ده

ښهٔ لګه تهٔ په ما رښتیا مئین یې
ښهٔ لګه دا خبره بلکل تیک ده

د منیر جان خبرې ګډې وډې
د مولانا خبره بلکل تیک ده

سیورے د چنار خوږ دے
بس ستا انتظار خوږ دے

هر چا په زړه لاس ایخے
هر څوک وایي یار خوږ دے

زه یې سترے نه کړمه
تګ د دغې لار خوږ دے

یاره په ایمان وایه
کلے او که ښار خوږ دے

ماته دواړه یو شان دي
مور خوږه ده پلار خوږ دے

ستا دا قدرتي حسن
نه غواړي سنګار، خوږ دے

خان له پرې زړه مه چوه
هسې ستا رخسار خوږ دے

ما ورته لوګے کړې نن
ما ترې نه کړې خار خوږ دے

بيا يې شراب څښلي دي
دے خمار خمار خوږ دے

څوک په پېښور مئين
چاته قندهار خوږ دے

په منيره خوښ مې دے
وايمه په جار خوږ دے

جنګ د ظلم دې سرې نهٔ کې کنه
په چا بلور دې سرې نهٔ کې کنه

چا سره شر دې سرې ولې وکړي
چا سره شر دې سرې نهٔ کې کنه

چې په کرسی پسې یې سټ ماتېږي
کار د ممبر دې سرې نهٔ کې کنه

اے چې خبره په خبره کېږي
بس ځان له شکر دې سرې نهٔ کې کنه

چې د غربت ورپسورې توقه کيږي
بس جو اختر دې سرې نهٔ کې کنه

چې سېلابونه يې راله وړي منېره
د ګلو کر دې سرې نهٔ کې کنه

لکه سږي ته چې په شته سترګو کنې لار نهٔ ښکاري
ماتــه دا ســتا د خلــې اقــرار هــم څــهٔ اقــرار نــهٔ ښــکاري

سږي له زړهٔ خوري خو جانانه څوک پرې نهٔ پوهیږي
دا محبــت هــډو دې خلقــو تــه څــهٔ کــار نــهٔ ښــکاري

پــه هغــه زوږ خونــد د چنــار څــوکې تــه مــهٔ خیــژه نــور
زمـــونږ د کـــوره د زړهٔ سره وس چنـــار نـــهٔ ښـــکاري

جانانـــه څکـــه د خپـــل زړهٔ زخمونـــه نـــهٔ شـــمارمه
ماتـــه ممکنـــه د اســـمان د ســـتورو شـــمار نـــهٔ ښـــکاري

قسم په خـدائے دے چې پـه دې سږي غزا کېښي خـو
د کـــلي خلقـــو تـــه جانانـــه ګنهګـــار نـــهٔ ښـــکاري

زهٔ د خپـــل زړهٔ زخـــم پخپلـــه هـــم ګنـــډلے شـــمه
خــو پــه دې تــوره شــپه د ستنې ثــوم اؤ تــار نــهٔ ښــکاري

زهٔ د ژونــدون د بلهــا ســختو نــه تېــر شــوے یمــه
ماته دلـدار ښـکاري دیـدار ښـکاري خـو دار نـهٔ ښـکاري

چې د خټو کټو کور وي
هر دېوال په لوګو تور وي

يؤ چينا پکښې ولاړ وي
د چنچينو پکښې شور وي

زۀ رېږم د يخنۍ نه
تا بل کړې راته اور وي

خوښدې ورونه رانه تاؤ وي
بس قيصې د پلار اؤ مور وي

زمونږ کلي کښې نور څه وي
لېونيه خو لوؤ لور وي

بس چې امن وي يارانو
نه دې زر وي نه دې زور وي

خوشحالي به په ګډا وي
لېونی غم به شمکور وي

مينه ناک خلق مې خوخ وي
که خوک سپین وي او که تور وي

منیر نه څکي خو چې وڅکي
پروت تمامه شپه نسکور وي

خان شهید کتابتون فیسبوک گروپ

منیر بونیرے

feearmani@gmail.com

بنه مستي کوه قاري صېب
زندګي کوه قاري صېب

خو ګوتونه که حرام دي
خو لوګي کوه قاري صېب

معزز يې محترم يې
ملنګي کوه قاري صېب

د کدو خوراک ثواب دے
غريبي کوه قاري صېب

ته خو وس په عربۍ کښې
شاعري کوه قاري صېب

د منير غزلې اوره
اسويلي کوه قاري صېب

خان شهید کتابتون فیسبوک گروپ

څـــــهٔ د کمـــــال زړهٔ مـــــې دے
ښـــــهٔ مینـــــوال زړهٔ مـــــې دے

هـــر یـــؤ ښـــکلے خپـــل گڼـــي
ســـم مالامـــال زړهٔ مـــې دے

دې کور کښې بس دا یؤ ماشوم د شور وۀ او تا مړ کړۀ
ظالمه نو د شپړو خویندو ورور وۀ او تا مړ کړۀ

د دې سپین ګیرې پلار د لاس همسا وه او تا وسوه
د دې سپین سرې مور د سترګو تور وۀ او تا مړ کړه

خۀ وس به تولـه شپه دغسې مړو ایرو ته ناست یو
زول ژمے دے باران دے نرے اور وۀ او تا مړ کړه

هغه خو به د جرم د نامې نه هم نفرت کؤ
هغه بیخي په دې حقله شمکور وۀ او تا مړ کړه

منیر خو وه د مینې کروندې ته ملا تړلې
منیر خو د نفرت بوټي له لور وۀ او تا مړ کړه

داسې په سازونو مري
داسې د جمال زړهٔ مې دے

يوښار ته مې نهٔ پرېږدي
يو کليوال زړهٔ مې دے

سم راپکښې وخېژي
داسې کلال زړهٔ مې دے

ستا پښانتي ښکلے دے
ستا په مثال زړهٔ مې دے

په منبره تا غواړي
تا ته لېوال زړهٔ مې دے

زړه مې نرے نرے خوږېږي او ورېږي باران
بس يو سرے راته يادېږي او ورېږي باران

عجيبه دا ده چې د واورې په دې يخ موسم کښې
په يو مزدور خولې بهېږي او ورېږي باران

يو مسافر کډه راونغښته او کلي ته ځي
يو مسافر ورته پسښېږي او ورېږي باران

سترګې يې سرې دي بنګ يې څښلي ګډې وډې وايي
منير په لاره ځي ځنګېږي او ورېږي باران

درد مې دا زړهٔ ترلې ګرځي په پرهر پسې
ټول ښائستونه چې مې چورلي په نظر پسې

شمع ښائسته ده يوٰ مقام د ښائستونو لري
خکه پتنګ ګرځي د سرو لمبو په سر پسې

کړې پتنګانو شمعې مړې او بورا، ګل، اوريژوٰ
ګرځي وس دواړه د جانان په سپين بشر- پسې

راته ښائست کښي دا سپوږمۍ د لمر نه کمه ښکاري
خکه چې عمر له سپوږمۍ ګرځي په لمر پسې

شراب خوږه نشه ده
خو بنګ هم بنهٔ نشه ده

هسې دولت هم ګورے
خهٔ عجیبه نشه ده
نن ملالی کړې ده
نو نن تپه نشه ده
په ائینه کښې ګوري
او ائینه نشه ده
هغه انه هم نشته
که په انه نشه ده

د منیر شعر خه وي خو
توله نشه نشه ده

راځي راته په غوږ کښې په سلګو سندرې وايي
ستا یاد راته اشنا ستا د کوڅو سندرې وايي

دا څوک دے دا د چا د محبت په اور ستي دے
راځي دلته تر نیمو نیمو شپو سندرې وايي

څو ځله يې ترې ژبه په پښتو وئیلو پرې کړه
جانان په زړه سنګین لا د پښتو سندرې وايي

چنچڼې د چنار سر له راټولې شوې مابنام شۀ
بلبلې اوده کیږي په رو رو سندرې وايي

منیره ستا نامه پکښې په هر یوۀ شعر کښې اخلي
چې پیغلې په اختر کښې په کوټو سندرې وايي

چې تر غرمې په اوازونو د مور نهٔ وېښېږي
سادر د زلفو کړي په سپين مخ راخور نهٔ وېښېږي

تر مازيګره به اوده وي د چينار سيوري ته
په خوب مئين دے د چڼچڼو په شور نهٔ وېښېږي

دا د اکبر د زمانې هغه لټان خلق دي
کهٔ په سرونو باندې يې هم بل شي اور نهٔ وېښېږي

زما ساده زړګيه بس کړه تنکول مهٔ کوه
اوده وېښېږي خو يار ويخ دے بس نور نهٔ وېښېږي

خدايه منير چرې اوده په داسې خوب مهٔ کړي چې
لکه د مړي په تهمت او پېغور نهٔ وېښېږي

خان شهید کتابتون فیسبوک گروپ

نهٔ نهٔ دا نهٔ چې خدائے نهٔ راکولې
خو دې خپلې غریبی نهٔ راکولې

مونږ د زور د زورورو خلقو نهٔ یو
په رضا یې لېونی نهٔ راکولې

نن مې جام نۀ په جامونو شراب څکلي
د تیرا بنګو تالی نۀ راکولې

ما به یؤ نشه پرېښودې نۀ وه خدایه
ښۀ ده تا راله روپی نۀ راکولې

شوګیرو راله وې سترګې ړندې کړې
خو هیچا د خوب ګولی نۀ راکولې

ضرورت که مې دنیا ته چرته نۀ وے
خدائے به ماله زندګی نۀ راکولې

په سرو سترګو یې ژړل مور ته لګیا وه
منیر ماله بیلوری نۀ راکولې

دوه شعرونه

د یـــو ســـړي نـــه مـــې ســـړے جـــوړ کـــړے
هغـــــه ســـــړے راتـــــه ســـــړے نـــــهٔ وایـــــي

زهٔ اوس رښـــتیا خـــبرې نـــهٔ کـــووم نـــو
اوس راتـــه هـــیڅ څـــوک لیـــونے نـــهٔ وایـــي

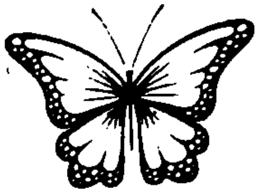

زمـــا ورسره زړهٔ اے پـــه ایمـــان تـــوتې تـــوتې شـــهٔ
تصـــویر رانـــه د لاســـه د جانـــان تـــوتې تـــوتې شـــهٔ

دا نن یې په سپین مخ باندې خالونه دومره ډېر وو
کـه نـهٔ ستوري راپریوتـه اسمان تـوتې تـوتې شـهٔ

په څهٔ خفه يې ولې نهٔ راځي جانانه دلته
که مينه ګرانه ده خو وينه ده ارزانه دلته

هغه د غرونو په سرونو واورې نهٔ ورېږي
په ځائې د واورو اور بليږي د اسمانه دلته

تهٔ ليونې نهٔ يې جانانه چې نکريزې غواړې
وس خو په وينو خلق لاس سره کئ نادانه دلته

د وخت د هر قدم د لاندې په دلو دلو مري
مېږي ځوړ شوي په والله چې د انسانه دلته

بس ستا په ياد باندې ژوندے يم زندګي تيرووم
زما نور څوک دي يه منيره بې لتانه دلته

ته زما نه نهٔ یې خبر
نهٔ جانانه نهٔ یې خبر

زهٔ په تا ښائیسته یمه
تهٔ پېزوانه نهٔ یې خبر

بیا دې راپه یاد کړهٔ یار
وه بارانه نهٔ یې خبر

مونږه په پردي جنګ کښې
مرو افغانه نهٔ یې خبر

تــــهٔ زمـــــونږ د بـــــر کــــلي
غـــېږ مــلا نــــه نــــهٔ يــې خــبر

ســــتا خـــاني زمـــــا پـــــه سر
ولـــې خانــــه نـــهٔ يـــې خـــبر!

دوه گوټـــــــه شراب وڅکــــــــې
بيـــا د ځانــــه نـــهٔ يـــې خـــبر

تـــــه زمـــــــا د ســــــوي زړه
وريــــت ارمانـــه نـــهٔ يـــې خــبر

ســــتا منيـــر پـــــه تـــا پســـې
مـــري خـــو گرانــه نـــهٔ يـــې خـــبر

بچې په ځان باندې یو قسم الزام ونه ساتې
وجود مزدور ساته خو ذهن غلام ونه ساتې

داسې کار وکړه ځان د وخت نۀ وخت د ځان غلام کړه
داسې کار وکړه چې وختونو ته بام ونه ساتې

د خدائے د مخې ګناهونه کوه مه ویرېږه
خو د انسان د مخې لاسو کښې جام ونه ساتې

دا چې خدائے او رسول نۀ مني قرآن ته ګوره
دغه سړے چرته سړیه امام ونه ساتې

منیر پاګل خو چې نا وکړي بیا یې نا کړي وي
اے لیونی به شې دا لارې مابسام ونه ساتې

چا جام په لاس د مېکدې سره تصویر ویستے دے
چا په احرام کښې د کعبې سره تصویر ویستے دے

گنهګار دواړه یو خو دغه سړے ډېر گنهګار
چا چې د پاک نبي روضې سره تصویر ویستے دے

دا مصویر په کلیوال رنګ باندې ډېر مئین دے
خاورین منګي له یې چینې سره تصویر ویستے دے

خوا کښې یې لیک دي چې اے دا تا سره خوند نهٔ کوي
چا یؤ پښتون له د بستې سره تصویر ویستے دے

دغه تصویر د منیر جان د شوګیرو ثبوت دے
په توره شپه یې د ډیوې سره تصویر ویستے دے

غوښتنه نه د تخت او نه د تاج کووم کاکا
زه ولې مرم؟ زه دې له احتجاج کووم کاکا

دا ډېر خلق زما نه هم په دې خبره سوزي
چې زه د پښتنو په زړونو راج کووم کاکا

دا لېږې خاوړې هم له دغې وجې خورمه
نه سوال کووم نه غلا کووم نه بیاج کووم کاکا

د کفر د فتوې نه پرې لګ ځان ډډې ته کومه
مونځ دلته یو رواج دے تش رواج کووم کاکا

دارو مې د پولی پولی لاسونو څه ګران نه وي
خبره د دې خوږ زړه د علاج کووم کاکا

منیره لیونیه پښتانه را یو کوومه
د زوړ قمیص په خوي تنړې کاج کووم کاکا

زمـــا د ســـوال پـــه جـــواب نـــهٔ پـــوهېږي
جینـــی بیخـــي پـــه حســـاب نـــهٔ پـــوهېږي

د نفرتونـــــو پـــــه ګنـــــاه پوهـــــه دے
د محبـــت پـــه ثـــواب نـــهٔ پـــوهېږي

څـــومره پـــه مینـــه بانـــدې واخســـتو یـــې
خـــو پـــه معنـــا د ګـــلاب نـــهٔ پـــوهېږي

د اوســـنو خلقـــو نیتونـــه توبـــه
څـوک یـې پـه ښـهٔ او خـراب نـهٔ پـوهېږي

منیـــر تـــه ســـتغې ســـپورې څـــهٔ لـــه وایـــې
منیـــر پاګـــل خـــو جنـــاب نـــهٔ پـــوهېږي

جانانه بدنیتي او ګمانونو له راځي
اے ګلي ته جانانه نفرتونو له راځي

زمونږ خو پکښې کال و سر روژه ده د زړهٔ سره
دا تهٔ راپسې کومو اخترونو له راځي

که خامخا راځې نو سپېلني ځان سره راوړه
چې دلته دې وړسترګو نظرونو له راځي

د سترګو د خوړوالي پکښې هیڅ نشته جانانه
دې وران ګودر او سوو چینارونو له راځي؟

د ښار دغه پیکه مازیګري ترې غوره نهٔ دي؟
د ګلي دې غمژنو ماښامونو له راځي

چې ستا پکښې منږه اوس نامه قدرې څوک نهٔ اخلي
ساده نهٔ یې چې داسې محفلونو له راځي

دور د پېسې دے جي
ژوند ډېر بې مزې دے جي

چانه چې تپوس کووم
بس زرې زرې دے جي

مرګ ته نزدې شوي یو
مرګ هم رانزدې دے جي

نن مې د دې زړهٔ په سر
درد بې اندازې دے جي

نن به منیر نهٔ چیړئ
دے نن بې نشې دے جي

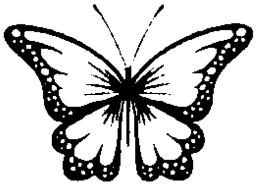

زما غانټول زما رېدے مړ دے
زما ساده بادہ لالے مړ دے

زمونږ د کلي خلق ټول ژاړي
زمونږ په چم کښې يؤ سړے مړ دے

په پېښور کښې دهماکه شوې ده
د دې سړي پکښې نمسے مړ دے

زما د زړۀ د سره وينې ځاځي
زما د زړۀ د سر ازغے مړ دے

هغه چې ته به یې د خوبه ویستې
لېونی هغه لېونې مېړه دے

په شاعرانو ادیبانو مئین
خلقه نظار شامنصورے مېړه دے

هغه چې تا به ترې رانجه اخیستهٔ
خبر یې هغه بنجارے مېړه دے

خلقه په مرګ باندې یې نهٔ یم خفه
خو په زړهٔ ډېر سورے سورے مېړه دے

ستا منیر ستا د پنډ غمونو سره
پروت دے په سرو غرمو موسکے مېړه دے

کـهٔ فربـنـتو مـې پـه لمنځونـو بانـدې کربنـه رانبـکه
خدایـه زمـا پـه ګنـاهونو بانـدې کربنـه رانبـکه

زمـونږ د زړونـو نـه کینـنـه او حسـد نـهٔ وتـو نـو
څکه خـو خـدائے پـه بـارانونو بانـدې کربنـه رانبـکه

مـا وې چـې زړهٔ درکـړم نـو تـهٔ بـه ورسره څـهٔ کـوې
هغـهٔ ظـالم بـه پـه لاسـونو بانـدې کربنـه رانبـکه

پوره مې نهٔ کړه خو بې بې مـا سـتا دې یؤ ارمـان لـه
پـه خپلـو ډېـرو ارمـانونو بانـدې کربنـه رانبـکه

مـا بـه پـه ټوقـو کنبـې وې بنـهٔ نـهٔ دي نـو یـه منبـره
تـا بـه رښـتیا خپلـو شـعرونو بانـدې کربنـه رانبـکه

زۀ به مدام کووم په اوښکو اسویلو شاعري
زما نه نۀ کېږي د ښکلو اننګو شاعري

زۀ به ستائینې د ځوانانو د غېرت کوومه
چرته به ونکړم د پېغلو لوپټو شاعري

ماته خو بل سړے بد ښکاري چې سرې شونډې ستائي
پخپله خنګ ولیکم زۀ په شونډو سرو شاعري

نن دې غمونو ټکولے زړۀ څه داسې وايي
چرته خو ولیکه منبره په سپرلو شاعري

جانــــان زمـــا د ارمـــانونو سره لــــوبې وکـــړي
نـــادان زړګـــي مـــې د دردونـــو سره لـــوبې وکـــړي

وس مې د سترګو نه د اوښکو په ځائے وینې څاخې
زمـــا ګریـــوان د ســـېلابونو سره لــــوبې وکـــړي

لکـــه بـــؤرا یمـــه خاموشـــه هـــیڅ وئـــیلے نـــۀ شـــم
نـــورې مـــې ډېـــرې د ګلونـــو سره لـــوبې وکـــړي

مونږ ورله زړۀ په مینه ورکړو مونږ ویل وبه یـې ساتي
ښـــکلو زمـــونږه د دې زړونـــو سره لـــوبې وکـــړي

جانانـــه تـــا د خپـــل ښائیســـت پـــه لمبـــو ســـوے یمـــه
لکـــه پتنـــګ مـــې د اورونـــو سره لـــوبې وکـــړي

اے د منېـــر پـــه زړهٔراســـمه تـــۀ بـــه کلـــه لاړ شـــې
غمـــه زمـــا دې د خیـــالونو سره لــــوبې وکـــړي

د يو انسان مازغه بيخي خراب دي
د منير جان مازغه بيخي خراب دي

دے پښتانۀ له دوزخونو ويرئ
د ملا جان مازغه بيخي خراب دي

مونږ وړي يو خو ژرندې نۀ ستو ښا
ځه ستا د خان مازغه بيخي خراب دي

تۀ په ايمان د ځان څۀ غور وکړه
ستا په ايمان مازغه بيخي خراب دي

بس کله کله تصویر اوباسمه
خان له پخپله تصویر اوباسمه

بیا وایم ما دا ځان لیدلے نهٔ دے
بیا وایم څهٔ له تصویر اوباسمه؟

قسم په خدائے چې به غلبېل غلبېل وي
که دې خپل زړهٔ له تصویر اوباسمه

څوک چې زما په تصویر کړښې راښکي
لاړ شم هغه له تصویر اوباسمه

اے ستا دا سترګې پکښې نهٔ راولم
اے ستا بانړه له تصویر اوباسمه؟

منیر پاګله خفه کیږې خو نهٔ
منیر پاګله تصویر اوباسمه؟

دوه رنګونه سپین او تور
غم او ښادي خور او ورور

ما او تا جوړیږو نهٔ
مونږه دواړه اوبه او اور

پویږې به شوم چې ستړے شوې
تا چې به وې ښهٔ نو نور

ما به درنه اووژني
دا د خاموشی دا شور

دا پرهر نور مهٔ چیړئ
دا زړهٔ اخلي نهٔ ټکور

ستا منیر چې وڅکي نو
پروت وي تولــه شپه نسکور

تا به رانه ښار وخوري
ما به انتظار وخوري

ته د ښاره نه راځې
تا خو دې خمار وخوري

دې یواځې مه پریږدئ
زهر به په لار وخوري

وئ وئیل ناوخته دے
نن خو به مې پلار وخوري

دغه لږ مازغه مې دي
دا به راله یار وخوري

دا ســـــړے خفـــــه شي نـــو
بنـــک وڅکـــي کوکنـــار وخـــوري

دومــــره غصّـــه مــــهٔ کـــوه
دا بــــه دې ســـنګار وخـــوري

نـــــيم غـــــوزان درورســـــئ
نـــيم پــــه لار ريبـــار وخـــوري

يـــا بــــه دې نظـــر وخـــوري
يـــا بــــه دې ازار وخـــوري

اے د چـــا خـــيرې بــــه دې
ګـــل غونـــدې رخســـار وخـــوري

يــــه منيــــره زړهٔ بــــه دې
دا بــــې ننګــــه يـــار وخـــوري

په داسې مینه دې جانانه خدائے اور پورې کړي
چې دیدنونه پکښې هم سرے په سوال غواړي

په اوښکو نۀ مري اے زما ساده باده پښتنو
اور د کابل یو زیک باران د پشکال غواړي

نۀ ماله لا شپږ کلیمې نۀ راځي
زۀ ایله پرون مسلمان شوے یم

شیخه کلیمه به په پښتو کښې ویم
شیخه زۀ پښتون مسلمان شوے یم

دا زندګي مې نوره نۀ ده خوښه
یار غلامي مې نوره نۀ ده خوښه

تا پکښې ذکر د شرابو کړے
ستا شاعري مې نوره نۀ ده خوښه

ملا وې تنګ شومه د دغې خلقو
امامتي مې نوره نۀ ده خوښه

سړے د ژوند په خوږو پوهه نۀ کړي
مسافري مې نوره نۀ ده خوښه

راځئ چې بیا یو بل له غاړې ورکړو
دا ځان ځاني مې نوره نۀ ده خوښه

دا سپوږمۍ او نمر زما خبرې کئ
څومره په هنر زما خبرې کئ

دا جینۍ په ما جوړې مئینه ده
مور ته مې اکثر زما خبرې کئ

نن مې په ملا باندې شراب څښلي
نن به په ممبر زما خبرې کئ

دا سړے زما نه متاثره دے
دے په لر او بر زما خبرې کئ

ماله خدائے ځواني داسې راکړې چې
پېغلې په ګودر زما خبرې کئ

نـــۀ یـــې ښبنـــم خـــو وه یـــې ښبنـــم
ســـم لکـــــه اوبـــــه یـــې ښبنـــم

ښـــــۀ پـــــه دې پوهېږمـــــــه
ښـــۀ نـــۀ دي خـــو ښـــۀ یـــې ښبنـــم
تـــۀ نـــۀ ښبنـــې پـــه تـــا نـــۀ ښبنـــم
دے یـــې ښبنـــي پـــه ده یـــې ښبنـــم
ســـتا پـــه دې کښـــې ښـــۀ کـــار دے
تـــۀ یـــې ښبنـــې کـــه زۀ یـــې ښبنـــم
تـــــا دې اللــــــه نـــــۀ وژني
ســـتا پـــه ژوندانـــه یـــــې ښبنـــم
ښـــه بلهـــا تراخـــه دي خـــــو
ښـــه خـــوارۀ خـــوارۀ یـــې ښبنـــم

تـــوقي نـــۀ دي شـــعر لیکـــل
وینـــــي دي د زړۀ یـــــې ښبنـــم

منیر بونیری

دلته انسان نشته نو دلته رښا څکه نشته
دلته انسان نشته نو دلته به بلا هم نۀ وي

چرته چې جرم نۀ وي هلته سزا ښۀ سخته وي
چرته چې جرم ډېر وي هلته به سزا هم نۀ وي

ښکلیه نزدې مه راځه هسې نۀ دا زړۀ مې ورک شي
ما به شک وخوري او په تا کښې به څه غلا هم نۀ وي

دا زورور چې د کمزورو په سرونو خیژي
دے که راپرېوتو نو بیا به پکښې ساه هم نۀ وي

دغه لږ پاتې دي دروایخله ساقي چاته دې
اوس که منیر راغے نو بیا به ګورے دا هم نۀ وي

دنګ لوړ په قدقامت لکه چنار یؤ سړے
راتلو به روزانه په دغې لار یؤ سړے

د هاړ په سره غرمه کښې به د توت سېوري ته ناست وۀ
والله چې تق چولے انتظار یؤ سړے

اکثر به یې په پړي باندې کاني ورول
خوړلے چرته یو وارې وۀ مار یؤ سړے

وئیل یې زندګي خو دا د کلي زندګي ده
تر کلي چا راوستے وۀ د ښار یؤ سړے

څه کنه اے ما پله چشمان راواړوه
ما باندې د غر هومره احسان راواړوه

څه کنه لمدو زلفو له څنډ ورکه جانانه
څه کنه یو څو څاڅکي باران راواړوه

خدایه بې ګناه قتلونه یې ډېر وکړه
خدایه د دې ظلم نه انسان راواړوه

نور د فرقو په حق کښې نۀ یمه
نور د فرقو نه دا ملیان راواړوه

تا چې ورته لار د مېخانې ښوده
ورشه کنه اوس دا منېر جان راواړوه

کله کله خکې سرے
غم غلطوي سرے

څه عجیبه زړه لري
دغه شرابي سرے

غم چې په چا زور وکړي
بنګ لوګے کوي سرے

خان شهید کتابتون فیسبوک ګروپ

خبر دے اشنا کـه پـه مـا تـا پسـې خـبرې کـوي
دا دنیـا ټولـه پـه دنیـا پسـې خـبرې کـوي

خلـق دروغ وائي سـاده جانانـه مـهٔ يـې منـه
مجنـون بـه څنګـه پـه لـيلا پسـې خـبرې کـوي

ملا زما سره په یو جام کښې شراب وڅښي خو
چې په ممبر کینښني په ما پسې خبرې کوي

د ښکلو دا عادت مې خدائیګو چې بیخي نۀ دے خوښ
سرے مئین هم کړي او بیا پسې خبرې کوي

بس دغه خلق دي نور خپل مونځونه بنیل بنیل کوي
دا چې کوم خلق په ملا پسې خبرې کوي

یاران چې روغ دي د یو بل په صفت نۀ مړیږي
چې کله بنیل شي خامخا پسې خبرې کوي

زۀ یې منمه نۀ منیره زۀ تا پیژنمه
خلق که هر خومره په تا پسې خبرې کوي

خلق مې چېړي وائي تا څه څښلي
ما د لېونو بنګو اوبه څښلي

ستا د اننګو خوله مې زهر شوه
ما په دغه پرخه کښې رانجه څښلي

مونږ که ګنهګار يو خو د يؤ بل يو
ما باندې هغه ما په هغه څښلي

ګډې وډې وايمه او خاندمه
مور مې راته وئ څويه تا څه څښلي؟

دوي فرښتې غونډې انسان ته هم کافر ونيلې
مړه دې خلقو باچا خان ته هم کافر ونيلې

مړه نو ته به هم ايمان تيروې خدائې له به خې
مړه نو تا يؤ مسلمان ته هم کافر ونيلې

زۀ د بابا په نظريه باندې ښۀ کلک ولاړ يم
زۀ يې په لار يم جو ما ځان ته هم کافر ونيلې

آ يؤ منصور د انا الحق نعرې په دار وخېژؤ
دې بل منصور خو لا جانان ته هم کافر ونيلې

چې تۀ وې نۀ وۀ خو چې تۀ لاړې په شړق باران شۀ
بس ما په هغه ورځ باران ته هم کافر ونيلې

راځه دا خلق په جيبونو کښې فتوې ګرځوي
راځه دې خلقو منېر جان ته هم کافر ونيلې

خان شهید کتابتون فیسبوک گروپ

چې په دې دور کښې زما د معیار خلق نشته
یا زه بې کاره یم اشنا یا د کار خلق نشته

زما وطنه ته د ډېرو ښائیستونو ډک یې
زما وطنه خو بس ستا د سنګار خلق نشته

سپينې سپينې مروايه

منير بونيرے

زمــا هــم څــو رقيبــان دي خــو هنــدوان دي
پــه جينــی بانــدې پيريــان دي خــو هنــدوان دي

پــه مــا ګــران دي زهٔ پــرې ګــران يــم پــه مــا ګرانــه
ســتا غمونــه مــې يــاران دي خــو هنــدوان دي

د پـــردو زړونـــو نـــه ســـمه حيـــا اخـــلي
ښکلي بيا هم په مونږ ګران دي خو هندوان دي

تـــهٔ بيخـــي د دوي پـــه شـــانې مســـلمان يـــې
دوي هم بلکل ستا په شان دي خو هندوان دي

دا يــاران نــهٔ دي مــاران دي دا بــه يــې وخــوري
د منيـــر سره روان دي خـــو هنـــدوان دي

منیر بونیرے

لړې شان مستی تـه دې پرې نـۀ ښـودم
بس خـو غریبی تـه دې پرې نـۀ ښـودم

اے نـو دا خـاني بـه درلـه زهـر کـړم
اے کـه غریبی تـه دې پرې نـۀ ښـودم

ښـه ده د ایمانــه خلاصــېدمه خــو
ښۀ ده چې مستی تـه دې پرې نـۀ ښـودم

خان باندې دې نِش نمګړې تېرې کړې
پلاره مزدوری تـه دې پرې نـۀ ښـودم

یو شعر

یـو وخـت وۀ ماتـه چـا سـلام نـۀ کـوو
یـو وخـت دے زه د چـا پـروا نـۀ سـاتم

سپینې سپینې مه وایه

منیر بونیري

په غټو غټو خلقو به یې وړې وړې خبرې خرڅولې
د کلي یؤ ماشوم ښار کښې ګورګورې خرڅولې

ما وې زما بچي به یې چرته جنګ له استعمال کړي
ما څکه د بابا د وختو زغرې خرڅولې

د دې قام په ذهنونو باندې یې څکه اثر نۀ کؤ
د دې قام سندر غاړو به سندرې خرڅولې

نۀ نۀ دې ته سوال مه وایه نۀ نۀ هغې سوال نۀ کؤ
هغې خو خپلې اوښکې ملغلرې خرڅولې

منبره په والله چې د دولت ارمان یې راویست
کافرې اداګانې یؤ کافرې خرڅولې

خان شهید کتابتون فیسبوک گروپ

یو تنهائي بـل انتظـار دے تـق یـې وچـولم
مره دا څـه زړۀ چـاودے کـار دے تـق یـې وچـولم

ځان راته ډېر پردے پردے ښکاري بې ځوکه ښکاري
پـردے مـزدور یـم پـردے ښـار دے تـق یـې وچـولم

پخپلـه څـۀ مـا هـم د ځـان سره پـه غرونـو ګرځـئ
تـا چـې بـه وئیـل منیـر وزګـار دے تـق یـې وچـولم

څنګـــه بـــه وختونـــه زړۀ نادانـــه تـــیروو
دا ځلـــې سـپرلـے بـــه بـــې جانانـــه تـــیروو

مـۀ راځـه سـپرلیه چـې جانـان درسره نـۀ راځـي
اوښـکې بـه د خپـل سـیرې ګریوانـه تـیروو

نۀ بـه ګـورو زړۀ نـور بـه د چـا سترګو تـه نۀ ګـورو
غلـے بـه نظـر نـور د هـر چانـه تـیروو

ژونـد د جـدائی منیـره ګـوټ د ترخـو زهـرو دے
دا د زهـرو ګـوټ بـه ډیـر پـه ګرانـه تـیروو

دا مړه مړه مهٔ کوه اے مړې لیونی
دا زړهٔ دې راله سترے کړهٔ زړهٔ سترې لیونی

د پوزې مېخکي کښې دې غمے دے لېونے
د غاړې په امیل کښې دې مشکنې لېونی

په تا پسې د غرونو په لمنو باندې ګرځي
تهٔ خومره خوش نصیبه یې کرکنړې لېونی

یؤ دوه زره ګیلې خو پکښې ستا نه هم پرتې دي
دا زړهٔ په منیر جان خله راسپړې لېونی

وهو ډغره په نشه کښې یمه
نړوم دې غره په نشه کښې یمه

زهٔ مازیګر ته انتظار چرته کوم
زهٔ د سحره په نشه کښې یمه

غریبی وې په تا به سر ګرځووم
وه مسافره په نشه کښې یمه

یه محترمه په ځوانی کښې یمه
وه معتبره په نشه کښې یمه

زهٔ خو اکثره سپینې سپینې وایم
زهٔ خو اکثره په نشه کښې یمه

سپينې سپينې مه وايه

منير بونيرے

صبېه کــه ســتا ماتــه ضرورت نشــته
پــيره زمـــا تاتـــه ضرورت نشـــته

ښـځ نــو لکــه تــهٔ بــه يــې جنــازه وکــړې
ښـــځ لکـــه مـــلا تـــه ضرورت نشـــته

ځـــځ بچيـــه ســـکول تـــه هـــډو لاړ نـــهٔ شـــې
ځـــځ چـــې ســـتا رڼـــا تـــه ضرورت نشـــته

مـــړه د دې دور انســـان هـــر افـــت
مـــړه هـــيڅ بـــلا تـــه ضرورت نشـــته

صـــبب چـــې د چـــا سره روپـــی ډېـــرې دي
صـــبب د هغـــې خلقـــو خپلـــوی ډېـــرې دي

خـــاني يـــوه باچـــا خـــاني پكـــار ده
نـــورې پـــه سر بانـــدې خـــانی ډېـــرې دي

نـــن بـــه مـــې ستا يادونـــه نـــهٔ تنګـــوي
مـــاسره نـــن د خـــوب ګـــولی ډېـــرې دي

د زمكـــې نمـــر ورتـــه مـــخ نـــهٔ راړوي
ګنـــي پـــه زمكـــه هـــم سـپوږمی ډېـــرې دي

د يـــاراني پـــه غـــم ځـــان نـــهٔ اړوي
د منيـــر خپلـــې غـــم ښـــادی ډېـــرې دي

چې ستا نه بئیل شۀ نۀ مرید دے او نۀ پیر دے منیر
هسې یؤ بوت پاتې دے هسې یؤ تصویر دے منیر

زما د خلې نه یې یوه سندره څۀ واورېده
ملا په لاره ځي هر چاته وئ کافر دے منیر

څۀ د خوږو خوږو لفظونو نه تصویر جوړوي
داسې شاعر دے منیر داسې موصوّیر دے منیر

درز د دهماکــــــې اورې کـــــه نــــه اورې
چغـــــې او ســـــورې اورې کــــه نــــه اورې

برغــــــې جنــــازې د کــــــوره اووتـــــــې
کریکــــې د بــــې بــــې اورې کــــه نــــه اورې

مـــا بــــه وې غوړونــــه رالــــه یــــې وخـــوړو
تـــا بــــه راتــــه وې اورې کــــه نــــه اورې

خدایــــه نــــو دا چغــــې خــــو دا غرونــــه شلې
خدایــــه دا خبــــرې اورې کــــه نــــه اورې

زړه پــــه کښــــې جــــوړ تــــق د غمــــه اوچــــاوده
شــــور مــــې د ســــینې اورې کــــه نــــه اورې

مــــا پســــې یــــې تــــورې تبــــې کینښــــودې
اوس بــــه مــــې نــــارې اورې کــــه نــــه اورې

واورو وهلے اور ته غاړې وتو
مسافر راغے مور ته غاړې وتو

یوؤ ورور د ورور په خوشحالی کښې نۀ وۀ
یوؤ ورور په غم کښې ورور ته غاړې وتو

په محلونو باندې یې وس نۀ رسي
باران د خاورو کور ته غاړې وتو

خدایه نو څۀ عجیبه ویش دې کړے
یوؤ یوسف مخے تور ته غاړې وتو

پښتون په خپل مرګ احتجاج ونۀ کړۀ
لکه پوخ فصل لور ته غاړې وتو

منیر جو ډېر دې خاموشی سترے کړه
منیر جو څکه شور ته غاړې وتو

زما هغه خوښه ده زهٔ د هغې نهٔ یم خوښ
که مې پېسه خوښه ده خو د پېسې نهٔ یم خوښ

چې وار زما شي قحط سالي راشي
چې د ساقي نهٔ یم خوښ که د نشې نهٔ یم خوښ

زما په سر په کور کښې کېږي روازانه جنګونه
یا د دادا نهٔ یم خوښ یا د بې بې نهٔ یم خوښ

چې د حجرې خوښ ووم نو حجره مې نهٔ وه خوښه
وس مې حجره خوښه ده وس د حجرې نهٔ یم خوښ

که په ما تندر لګي نو زهٔ پرې توپه لړم
زما دا نهٔ ده خوښه چو زهٔ د دې نهٔ یم خوښ

ګورمه چې چا چا مينه کړې ده
ماسره رښتيا چا مينه کړې ده

نن يوې ماشومې خپل بابا ته وې
تاسره بابا چا مينه کړې ده؟

هغه چې منصور پکښې په دار ختے
هغه رنګې بيا چا مينه کړې ده؟

ياره په ايمان وايه چې تا سره
ما نه هم سيوا چا مينه کړې ده؟

منیر بونیرے

زمـا د خـان او د مـلا سره پـه څـه نـه لګـي
د دوي غریـب سړے پـه سترګو بانـدې ښـه نـه لګـي

پېغلو لاس مې په سرو وینو باندې سرۀ خوښ وي خو
د ځلمـو لاس مـې پـه نکریـزو بانـدې سرۀ نـه لګـي

وئیـل یـې مـا د زړه نـه اوباسـه نـو هـیڅ هـم نشـته
جانانـه بیـا بـه دې پـه اوښـکو کښـې بانـه نـه لګـي

سـتا د محفـل نـه مـې لـه دغـې وجـې منـع کـړې
زمـا خـبرې داسـې دي کـه پـه چـا وه نـه لګـي

څـوک چـې منیـره د رښـتیا اوریـدو تـوان نـه لـري
زمـا شـعرونه بـه پـه هغـې چـا خـوارۀ نـه لګـي

مسرور نیرت

تا نه زمونږ کلي کښې شپه نهٔ کېږي
مانه هم لاره کښې قیصه نهٔ کېږي

ما ویل شپې له چرته راشه کنه
نو په خندا شوه وې یې نهٔ نهٔ کېږي

سزا د جرم دې مجرم له ورکړي
خو فیصله دې په سوره نهٔ کېږي

د مذهبونو عقیدو بېل والې
ګلې زما او ستا رشته نهٔ کېږي

چې په ټالي پسې ټالۍ نهٔ راکې
زما نه دغسې نشه نهٔ کېږي

چې مې څهٔ دے نهٔ، څه یې یمه نهٔ نو
د منیر جانه مې ګیله نهٔ کیږي

یو مې ډېر شور بل مې دا ډېره خاموشي وژني
ستا دا یادونه سرخوړلي مې بیخي وژني

دا رڼاګانې یې په سترګو باندې ښې نه لګي
دلته څوک دے مړه د شپې وورورکي وژني

دا د غربت ترخې سپېرې نورې نه شي زغمے
دلته یو کونده لېونی شوه خپل بچي وژني

دومره مې څښلي که په دې حال کښې مې پلار ولیدم
دا میخانه په بله اړوي ساقي وژني

تا به د کلي دا بې ما مازیګري اووژني
ما درنه یار د پردي ښار مسافري وژني

دے چې په تپه زما راویښ نهٔ شهٔ
دا سړے به مړ وي دے اوده نهٔ دے

تا پسې ونه چاؤدو نو ځکه وېم
کانے دے په دې سینه کښې زړهٔ نهٔ دے

ښکلو منیر ساه اخلي ژوندے دے خو
ښکلو خو بس دومره ده چې ښهٔ نهٔ دے

چې مونځ د مازیګر وشي د پورې غره لمن ته
رباب منګے به اخلمه سندرو له ځم ښهٔ

سحر چې به د کوره راوته نو دا به یې اوې
بې بې زهٔ د منیر سره ګورګورو له ځم ښهٔ

دا لېــونی زمــا د زړۀ د کـــوره نـــۀ شي وتـــې
پښـــتنه پېغلـــه ده بیخـــي سرتـــوره نـــۀ شي وتـــې

ما وې ګورګوري تورې شوي دي نـو مـور یـې وئیل
منېـــره دا اوس لویـــه شـــوې نـــوره نـــۀ شي وتـــې

مـونږه د کــوره د مانځــه پـــه نیــت راوتي وو خـــو
ساقي په لاره کښې ولاړ وۀ شیطان بد ځائې ګېر کړو

ما وئیل پـاتې شـه بـاران بـه شي لامـده بـه مـو کـړي
تـا زمـا نـۀ منـل جانانـه بـاران بـد ځـائې ګېـر کـړو

ژوند لکه زما کوه
هر چاته خندا کوه

دغسې نیت سپین ساته
دغسې رښا کوه

مرګه مسافر یمه
مرګه لګه ساه کوه

ستا ارمان به سر نۀ خوري
مورې ته دعا کوه

زړۀ چې مئینېږي نو
ماسره سلا کوه

نــن جــوړې بیــا مــالګې زمــا د زړهٔ پرهــر لــه راوړي
پنــډ د غمونـــو جانـــان تـــل زمـــونږه سر لـــه راوړي

وار خطا نهٔ یـم هغـه دومره بې وعـدې خـو نـهٔ دے
جانان چې هر ځائے وي دیدن به مازیګر لـه راوړي

په دهماکه کښې د یؤ مړ ورور خور پـه دې طمع ده
چـې مـې لالا راځـي نکریـزې بـه اختـر لـه راوړي

هغه په ځان باندې مئین دے په مخ داغ نهٔ پرېږدي
خپل وطن پاک ساتي لـوګي تـول پېښـور لـه راوړي

مودې شوې تېرې خو د خپل عادت نه وانهٔ وړیـده
لېـونی هغســې لا غــبرګ منګــي ګــودر لــه راوړي

وې یــې منبــره زهٔ د نـــوؤ جــامو نــهٔ یــم عــادت
ګنــې تــوکمار روزانــه تــوکي زمــونږ ور لــه راوړي

د چـــا نـــه نـــۀ يـــم خفـــه
جانانـــــه نـــۀ يـــم خفـــــه

تـــۀ ځـــان لـــه زړۀ ولـــې خـــورې
زۀ ســـتا نـــه نـــۀ يـــم خفـــه

کـــه خـــدائے پـــوره نـــۀ کـــړې نـــو
ارمانـــــه نـــۀ يـــم خفـــــه

زۀ د مـــلا نـــه تنـــګ يـــم
د خانـــــه نـــۀ يـــم خفـــــه

وینې ته اوبه وایه که ژوند کوې
سپینې سپینې مهٔ وایه که ژوند کوې

کفر ته د سره کفر مهٔ وایه
مړي ته اودهٔ وایه که ژوند کوې

سپي ته ازمرے کارغه ته باز وایه
سپکو ته درانه وایه که ژوند کوې

دلته ژوند په لوئې منافقت کیږي
زهرو ته خواږه وایه که ژوند کوې

په منبره ځان بې نېتې مه وژنه
بدو ته مې ښهٔ وایه که ژوند کوې

ضروري نــــهٔ ده چــــې پــــه جــــار دې وشي
خـــو دومــــره وايــــم چــــې اظهــــار دې وشي

راشــــه زمــــا پــــه وينــــو شــــونډې سرې کــــړه
راشــــه جانانــــه چــــې ســــينګار دې وشي

مــــلا پــــه بنګــــو شــــونډې مــــه تــــوروه
يــؤ جــام شراب وځښــه چــې کــار دې وشي

چینې شوې اوچې چنارونه یې له کاره ویسته
د نورو ونو سیوري یې هم له انتظاره ویسته

هغو خدائے خبر دے څۀ داسې ګناه کړې چې
د چا په کلي کښې خوښ نۀ وۀ چا د ښاره ویسته

دا یې منم چې په سازونو کښې یې مستي پیدا کړه
خو دومره ده چې د سندر غاړي یې د معیاره ویسته

د خدائے دپاره اشنا نورې سترګې مه توروه
زمونږ د کلي لوئے واړه دې له روزګاره ویسته

د منیر جان د خلې نه وتې لیوني غزله
والله لوګي دې د رباب د هره تاره ویسته

سپوږمۍ مسکۍ شوله چې نمر وخاندل
غانټولو چړق وهل سحر وخاندل

ما د جانان په غېږ کښې سر کېښودو
پېزوان د سرو شونډو په سر وخاندل

چې به مې ستا ښائست ته سم وکاته
ما به په ځان پورې اکثر وخاندل

زۀ به په هغه ورځ اتڼ کوومه
په کومه ورځ چې پېښور وخاندل

د کمــزورو خلقـــو زور مـــه ګـــوره خانـــه
دا ایـــرې مـــهٔ چېـــړه اور مـــه ګـــوره خانـــه

دا ژونـدے زړهٔ مـې مـړې مـړې ساګانې اخـلي
داسـې مـړهٔ مـړهٔ راتـه نـور مـهٔ ګـوره خانـه

پـه واللـه چـې ډېـر درانـه دي چاتـه يـې وې
پښـــتانه خـــو پښـــتانه دي چاتـــه يـــې وې

دا کـوم عکـس چـې ورلـه مـا او تـا جـوړ کـړے
نـهٔ نـهٔ داسـې ګـورے نـهٔ دي چاتـه يـې وې

پښـــتانه د لـــر او بـــر پـــرې ورک مئـــين دي
پـه منيـر کښـې داسـې څـهٔ دي چاتـه يـې وې

تهٔ خو مې اوس په کاڼو ولې لېونے مې ګڼې
زهٔ خو د مخکښې نه روغ نهٔ ووم لېونے ووم اشنا

زهٔ خو په تا باندې مئین د هغې وخت نه یمه
چې لا ماشوم ووم ستا د لوبو ووم تنکے ووم اشنا

لا طبیبان به مې د زړهٔ په مرض اوس پوهېږي
زهٔ چې په ښهٔ او بد پوهېدم په زړهٔ سورے ووم اشنا

دا خو تهٔ اوس هر چاته وائې منیر نهٔ سړے دے
چې ستا رضا به مې کوله نو سړے ووم اشنا

منیر بونیرے

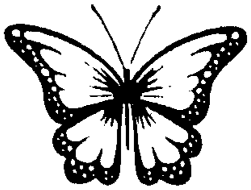

نن عام دے واخله
حرام دے واخله

که زړۀ دې کېږي
ډک جام دے واخله

سحر به ګورو
ماښام دے واخله

په تا خو حد هم
تمام دے واخله

دا زړۀ مې ستا شۀ
انعام دے واخله

د پښتون سر خو
نیلام دے واخله

دا پښتونخوا ده
یوګام دے واخله

زما واکدار خو
غلام دے واخله

زما په سر چې
الزام دے واخله

هندو خو نۀ یې
سلام دے واخله

منیر خو هسې
بدنام دے واخله

د تورې ډال نیزې او زغرې سړے نۀ دے پاتې
په پښتنو کښې د خبرې سړے نۀ دے پاتې

دلته چې هر سړے راځي د بدامنۍ قیصې کړي
دلته د امن د سندرې سړے نۀ دے پاتې

منم چې لوئے ولي وې او لوئے پیر وې باچاخانه
د خلقو په نظر کښې خو کافِر وې باچا خانه

تۀ خان وې تۀ جانان وې او د ټول پښتونستان وې
خو بیا هم یۀ ملنګ وې یۀ فقیر وې باچاخانه

د مېړ خمار سره یې بیخي نۀ لګي
د انتظار سره یې بیخي نۀ لګي

اورېدې قیصې یې بیخي نۀ وي خوښې
د اورېدې لار سره یې بیخي نۀ لګي

د دې چینې اوبۀ پرې خوړې لګي خو
د دې چنار سره یې بیخي نۀ لګي

چا چې په مینه وي ایمان راوړے
د بل روزګار سره یې بیخي نۀ لګي

منیر خو تول عمر یاران وساتل
جوړې د مار سره یې بیخي نۀ لګي

زۀ د هیچا په کار کښې کار نۀ لرم
زما په کار کښې دې څوک کار نۀ ساتي

مینه بیخي د محتاجۍ نه وتې
اوس خلق یار ساتي رېبار نۀ ساتي

صیبه چې چا سره پېسه نشته دے
وائي د ژوند هډو مزه نشته دے

شیخه نن تا سره تسپې نشته دے
شیخه نن ما سره نشه نشته دے

د خپل وجود د هر اندامه توبې اوباسمه
نۀ جام له ما نۀ زۀ د جامه توبې اوباسمه

پرېږده چې نن په ځان حرام کړمه شراب د جنت
پرېږده چې نن درنه ماښامه توبې اوباسمه

چې په اختر کښې چرته سوات ته ځم او ښکلي وینم
نو د بونېر نه تر کالامه توبې اوباسمه

سمه قافيه مخې له نۀ راځي
ساز شته خو تپه مخې له نۀ راځي

زۀ د ائينې مخې له نۀ ورځم
مال له ائينه مخې له نۀ راځي

اوس مې په هغې لارو تګ پرېښے دے
اوس پکښې هغه مخې له نۀ راځي

نۀ نۀ دومره سم مسلمان هم نۀ يم
مړه خو نشه مخې له نۀ راځي

ستا په لاسو کښې تسبې دي او ښې دي
زما لاسو کښې نشه ده جو ښهٔ ده

ستا په ګوتو کښې قلم دے او سم دے
زما لاسو کښې بېلچه ده جو ښهٔ ده

کرښې یې رانښکلي جوړ یې نهٔ کړهٔ په دیوال ګلونه
ګوتې یې سورې شوې جوړ یې نهٔ کړه په رومال ګلونه

سپرلیه ډېر دي بې وعدې او بې اعتباره کړمه
چا رانه غوښتي تورو زلفو له په سوال ګلونه

تا ته که د خپل حسن مشال غوندې د شپې بلېږي
ماته هم خپلې رنې اوښکې پښتنې بلېږي

زما په سوي رنګ جانانه چرته زړهٔ اونهٔ خورې
که رنګ مې تور دے خو په زړهٔ کښې مې ډیوې بلېږې

منافقان وو خو د دې خلقو نه ډېر غوره وو
هغوي بتان راوړل جمات ته دوي بمان راوړي

تا د اسلام تصویر په داسې رنګ کښې رنګ کړو صيبه
که څوک ایمان راوړي والله که اوس ایمان راوړي

سپینې سپینې مه وایه

منیر بونیرے

هغه سرے نن ماته په تندي لاسونه ږدي
زما چې به تر اوسه چا سلام نۀ اخستو

غربته که ستا نخښې مې په مخ نۀ ښکارېدې
ساقي به مې چرې د دلاسه جام نۀ اخستو

زما که ستا د مینې د توهین څۀ اراده وے
نو ما به دې په سر باندې الزام نۀ اخستو

اے تۀ دا ماسره اوس تر کابله ولې ګرځې
اے تا خو به زما سره یو ګام نۀ اخستو

څه بې تاجه بادشاهي د لېونو ده
څه بې غمه زندګي د لېونو ده

چې تپوس ترې د ثواب او ګناه نشته
څه ویړیا مسلماني د لېونو ده

چې د مینې او جانانه خبر نۀ دي
بس یوۀ دغه ناپوهي د لېونو ده

چې په ځان او په جهان یې څه کار نۀ وي
ښۀ بې داؤه جواري د لېونو ده

تول ترې تاؤ وي او سندرې ترې نه اوري
د منیر سره یاري د لېونو ده

خني ارمانونو ته تيلې وهه
بعضې تصويرونو ته تيلې وهه

ذکر د بابا چې پکښې نۀ وي نو
داسې نصابونو ته تيلې وهه

دا پښتانۀ ډېر جنازو سترې کړې
نور د دوي لاشونو ته تيلې وهه

هلته چې ولې شته د شرابو نو
دلته دې جامونو ته تيلې وهه

پلار مې وې بچې چې زۀ ژوندې يمه
مور مې وې غمونو ته تيلې وهه

کفر ته چې چا کفر وئیلے دے
سر اکثر هغې سړي خوړلے دے

دلته خو چې ښکلے وي بدرنګه وي
دلته خو بدرنګه سړے ښکلے دے

دلته که رښتیا وائي نو زر به مري
ځکه خو دا یؤ نیم سړے غلے دے

پرېږده چې په کانو باندې یې اوولم
دا د یؤ مغروره سړي خلے دے

خلـــق خپلـــې فاصـــلې وهـــي لګیـــا دي
پښـــتانه یـــؤ بـــل لـــه ښـــپې وهـــي لګیـــا دي

خدایـه ښـکلے بـاران وکـړې موسـم یـخ کـړې
پیغلـــې ځانتـــه لـــوپټې وهـــي لګیـــا دي

هغـه مـونږ تـه چـې یـې وې شراب حـرام دي
هغـــه خلـــق خـــو کاســـې وهـــي لګیـــا دي

ستاسـو ښـار دے خـو سـنګار د چـا پـه سر دے
پښـــتانه پکښـــې بېلچـــې وهـــي لګیـــا دي

منیـــر جانـــه لېونیـــه تـــهٔ یـــې نـــهٔ اورې
لیـــوني درتـــه نعـــرې وهـــي لګیـــا دي

خان شهید کتابتون فیسبوک گروپ

نۀ زمکـه واچـوُده نـۀ اسـمان تـوتې تـوتې شـۀ
بیـا دهماکـه وشوه او بیـا انسـان تـوتې تـوتې شـۀ

دلتـــــه د پیغلـــــې لوپټـــــه والوتلــــه
هلته یۀ درز وشو یۀ ښکلے ځوان تـوتې تـوتې شـۀ

کم عقلې مـا نـه بـه دې زړۀ پـه رښـتیا اوغورځـوو
تا به له قصده وې چې وی پېزوان توتې تـوتې شـۀ

رس د انګورو کېږي
ذکر د حورو کېږي

د ټوپک جنګ څۀ جنګ وي
جنګ خو په تورو کېږي

خدایه د ده سره حساب مۀ کوې
دا مسافر د ډېرې سترې مړ دے

یۀ ماشومې وئیل بابا مې څه شۀ
مور یې له قهره وئیل مړې مړ دے

سپینې سپینې مه وایه

منیر بونیرے

لکه د دهٔ لکه زما به درنه ژبه پرېکړي
نن رښتیا اوایه سبا به درنه ژبه پرېکړي

مهٔ وایه نهٔ لګي په دې خلقو دا سپینې سپینې
یا به دې سر غوځ کړي او یا به درنه ژبه پرېکړي

که درته یؤ شو نو منصور غوندې دې دار ته رسئ
دغه قاضي دغه ملا به درنه ژبه پرېکړي

که دې د دې وخت په سرکار ګوته اوچته کړله
اے نو د دې وخت دا باچا به درنه ژبه پرېکړي

منیر ته وایه دا رښتیا دې په چا ښهٔ نهٔ لګي
منیر ته وایه دا رښتیا به درنه ژبه پرېکړي

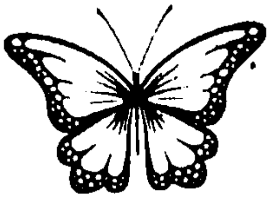

نظم

پرون د کلي د خوا غره لمن کښې
په سور سحر او لبوني يخنۍ کښې
ما يوۀ ماشوم لخته په لاس وليدو
ډېر په تادۍ ورله نزدې ورغلم
ما ويل بچيه دلته څۀ کوې تۀ
وئيل يې کاکا زما چيلۍ ورکې دي
يخنۍ مې کېږي رانه ښپې ورکې دي
غوړونه يې هم يخنۍ سرۀ کړي شان وو
بيا يې په وړه نازکه خله غلي شان
وئيل يې کاکا يوۀ څادرګې به نۀ وي؟
دغه خبره يې زما په زړګي
لکه د تندر غوندې پرېوتله

ستړګي مې هم د اوښکو ډکې شولې
زر مې د سره خپل څادر راکوز کړه
هغه ماشوم مې پکښې ونغښتو سم
چې نمر راوښتو ماشوم ګرم شه
وئیل یې کاکا څم چې چیلۍ وګورم
رانه راوان شه په تلو تلو کښې یې وئیل
کاکا که بیا زمونږ په لار تیرېدې
ماله یو زوړ پالتو څادر راوړه
دا ماشوم هم د چا بچے وه کنه
دا چې سحر کښې په چېلو پسې تلو
نازکو ګوتو له یې قلم پکار وه
ده له د علم هم څه غم پکار وه

دے به د غره په سر کښې څه زده کوي
دے چې نامې د بوټو نه ذده کوي
زما د قام دغه پښتون بچے به
چې د تعلیم نه ناخبره لوئے شي
دے به په نه خبره شر هم کوي
خو دے به سبا له ترهګر جوړیږي

زۀ دا منم چې دے بې پلاره او بې موره نۀ دے
کور هم لري د غره لمنې ته بې کوره نۀ دے

خو دغه ګل او ګلالي ماشوم چې
سحر روان شي د غره سر ته خیژي

د دۀ د کلي او د کل ماشومان
بستې په غاړه کړي او سکول ته لاړ شي

د دۀ زړه نشته ولې دے به څۀ ارمان نه کړي؟
دے چې د زمکې په سر ګرځي نو اسمان نۀ لري؟

د ګل نه یوۀ په دوه ښائسته ده
د سپوږمۍ خور ده خو سپېره ده
په دنیاوي دوزخ دېره ده
ژاړې به نۀ مور یې مېره ده
جینۍ یواځې د تول کور کوي کارونه

خان شهید کتابتون فیسبوک ګروپ

نظم

حجر اسود مې ښکل کړۀ
د حسن حد مې ښکل کړۀ
زۀ شنې روضې له لاړم
اے شین ګنبد مې ښکل کړۀ

لاچـــــي لونګـــــه لاړم
خبـــر يـــې ښنګـــه لاړم؟
بغيـــر احرامـــه لاړم
بغيـــر لـــه لنګـــه لاړم
چـــا وئيـــل پيـــر شـــوې لاړې
چـــا وې کـــافر شـــوې لاړې
چـــــا وې دروغ دې اووې
چـــا وې رښـــتيا دې اووې

مـــا وئيـــل خـــوب مـــې ليـــدۀ
خلـــق حيـــران پـــاتې شـــو
وې عجيبـــــه قيصـــــه وه
دا خـــو خـــوږه قيصـــه وه
څـــومره پـــه لنـــډه يـــې وکـــړه
څـــــومره اوږده قيصـــــه وه

بـــــس زهٔ راپا ســــېد مه
هغــه محفــل مــې پرېښــود
رو شــان مــې ځــان ســره وې
منېــر کــه پيــر نــهٔ دے خــو
منېــر کــافر هــم نــهٔ دے

لاچې لونګه خوښ مې نهٔ شوې
يه غنم رنګه خوښ مې نهٔ شوې
ياره بې ننګه خوښ مې نهٔ شوې
د تورو جنګه خوښ مې نهٔ شوې
د سـترګو جنګـه تـا بـه ټـول عمـر کوومـه

نظم

د هـــوائي ډزو شـــوقينه يـــاره
ستا د ټوپک د خلې نه وتې ګولۍ
په يـو مـزدور بانـدې راپرېوتلـه
د يــوې پښغلــې لوپټـه يــې يـوړه
د يوه ماشـوم د سـر شـمله يـې يـوړه
د يوې مـور د سترګو تـور يـې مـړ کـړو
د يوه داجـي د زړه ټکـو ر يـې مـړ کـړو

يـه پـه ښادۍ دې خدائے اور پـورې کـه
پـه دې مستۍ دې خدائے اور پـورې کـه

يه دا ځواني دې خدا ے په سيند لاهو كه
په دې ځوانۍ دې خدا ے اور پورې كه

ستا خوشحالي ده تۀ يې بې شكه وكه
خو لږه ډېره له ټوپكه وكه
دا خوشحالي دې په اتڼو وكه
دا خوشحالي دې په ډولونو وكه
دا خوشحالي دې په سندرو وكه
دا خوشحالي دې په سازونو وكه

ځان سره نور خلق هم وخندوه
سپينه دا تور خلق هم وخندوه
اے دغه سپور خلق هم وخندوه
اے دا سرتور خلق هم وخندوه

دا چا کچه کورونه ولې ورانے
د انسانانو زړونه ولې ورانے
اے دا تنکي خيالونه ولې چېړې
اے دا تنکي خيالونه ولې ورانے

د دې ټوپک نه قلمونه جوړ که
له دې بارودو سياحي جوړه که
دا کمربند خو د بستې پشان دے
د دې کارتوسو نه کاپي جوړه که

د دې پټکي نه دې شمله جوړه که
چرته جمات جوړ که حجره جوړه که
د پردو کريکو نه ساز مۀ جوړوه
خپل مازغه وچېړه نغمه جوړه که

د دې ټوپک سره یاري مه کوه
د تیارو غېږ کښې ژوندګي مه کوه
په پردي سر داوونه مه لګوه
دا جواري ده جواري مه کوه

خو دا ویرونه په چا څه اثر کئ
نصیحتونه په چا څه اثر کئ
منیره ستا ځانله مازغه خراب دي
ستا دا شعرونه په چا څه اثر کئ

ښۀ جامه او ښۀ پېزار دربانديې کېږي
د لعلونو کاروبار دربانديې کېږي
او د غرونو په سر لار دربانديې کېږي
مصنوعي شانتې سنګار دربانديې کېږي
خو
دولته څو څیزونه داسې هم شته
چې له تا نه زورور دي
او له تا نه معتبر دي
او له تا نه بختور دي

دا منمه چې خاني دربانديې کېږي
ډېر کارونه شیطاني دربانديې کېږي
دا وراني او وداني دربانديې کېږي
تر څۀ حده زندګي دربانديې کېږي

خو
دولته څو ځیزونه داسې هم شته
چې له تا محتاجه نهٔ دي
او له ما محتاجه نهٔ دي
د هیچا محتاجه نهٔ دي

ستا منم ضرورت زیات دے
ډېر عالم درته رامات دے
او چې تهٔ چا سره نهٔ یې
خلق وائي دے میرات دے
خو
دولته څو ځیزونه داسې هم شته
چې ستا زور هډو مني نهٔ
سپین او تور هډو مني نهٔ
او به اور هډو مني نهٔ

که ته دومره زورور یې
که ته دومره معتبر یې
که ته دومره بختور یې

زهٔ یؤ کار خو راله وکړه
دا سنګار خو راله وکړه

دا پیري راله ځواني که
راواپس مې زندګي که
موز او پلار راله ژوندي که
یؤ هندو خو جنتي که

خه دا کار نهٔ شې کولے؟
دا سینګار نهٔ شې کولے؟
د چا زړهٔ کښې د چا زړه له
لېږلار نهٔ شې کولے؟

نو بيا ته زورور نهٔ يې
په هغه زورور نهٔ يې
نو بيا تش د شکې بند يې
لکه او به زورور نهٔ يې

چې په ما يې څهٔ کار نشته
نو په تا يې څهٔ کار نشته
په دروغو پسې نهٔ ځي
په رښتيا يې څه کار نشته

منهر داسې لېونے دے
چې په چا يې څهٔ کار نشته

ځه په نورو پسې ګرځه
په کمزورو پسې ګرځه
تر سپوږمۍ ختلې ياره
اوس په ستورو پسې ګرځه

آکه مري غلامي نهٔ کی
نهٔ بیخي غلامي نهٔ کی
منیر ستړے وجود ګرځي
خو ذهني غلامي نهٔ کی

بې له تانه به تیرېږي
په اسانه به تیرېږي
زندګي لکه هوا ده
او روانه به تیرېږي

د هغه زړه سمندر دے
هغه څهٔ ته وارخطا دے
منیر ژوند ته نهٔ سرېږه
ژوند هغه ته وارخطا دے

ژوند خو خۀ د اوړي شپه ده
په نهره هم تېرېږي
په غريبو باندې ژمے
بې څادره هم تېرېږي

څه په روغو پسې ګرځه
په دروغو پسې ګرځه

دا انسان خو لېونے دے
په ايمان خو لېونے دے
دا د ځان نۀ دے سړيه
دا په ځان خو لېونے دے

منير جان خو لېونے دے
منير جان خو لېونے دے
منير جان خو لېونے دے

نظم

انسانانو لېونے کړم
شېطانانو لېونے کړم
د پیریانو سره ژوند دے
دې ملیانو لېونے کړم

په مذهب کښې مذهبونه
په مسلک کښې مسلکونه
په جومات کښې جلوسونه
په ممبر باندې جنګونه

د چا تور پگړے په سر دے
د چا سپین پگړے په سر دے
څوک سر تور سرونه گرځي
د چا شین پگړے په سر دے

په سندره مې کافر کړي
په خبره مې کافر کړي
چې د سوال جواب رانکړي
زر تر زره مې کافر کړي

دے بس دهٔ ته کافر وائي
او دے دهٔ ته کافر وائي
زړهٔ وئ ذهن دې کافر دے
ذهن زړه ته کافر وائي

چې په ده پسې پسې شم
که په ده پسې پسې شم
چې د ذهن لاره واخلم
که په زړۀ پسې پسې شم

دے وئ دا عمل سنت دے
دے وئ نۀ منافقت دے
دے وئ دې پله دوزخ دے
دے وئ دې پله جنت دے

د يووې نۀ پاتې کېږو
د پېسې نۀ پاتې کېږو
مونږ په دې جهان هم ډوب يو
د هغې نۀ پاتې کېږو

نور د هر څـه نـه بـاغي يم
کـه هـر څـو جهنمـي يـم
تـه مېخـوار زه دې سـاقي يـم
زه دا نـه چې فلسـفي يـم

زه د هر چـا نـه کمزورے
نـه سپوږمۍ يم او نـه ستورے
چې کيني راتـه څوک هم نـه
يـم د داسې ونې سيورے

اذانونـه مو يـؤ نـه دي
اخترونـه مو يـؤ نـه دي
کـه پـه يـؤ صف کښې ولاړ يو
خو نيتونـه مو يـؤ نـه دي

د روژې مسلمانان یو
د جمعې مسلمانان یو
په توبو مې دې توبه وي
بې مزې مسلمانان یو

د جومات د دروازې نه
تر حجرې مسلمانان یو
امانت کښې خیانت کړو
بې وعدې مسلمانان یو

په والله لېونے کېږم
په رښتیا لېونے کېږم
جوړې بیا مې مازغه دانګې
جوړې بیا لېونے کېږم

په نامه لاسونه کېږدم
که په زړه لاسونه کېږدم!
چې آمین په زوره اویم
که په خله لاسونه کېږدم

په یوه دې پوهه نۀ کړو
په قیصه دې پوهه نۀ کړو
ملا جانه لېونے شې
په تپه دې پوهه نۀ کړو

زۀ د چا نه نفرت نۀ کوم
د دنیا نه نفرت نۀ کوم
په انسان مې زړه خوږېږي
د انسانه نفرت نۀ کوم

دا مـــې تـــول د ســـر ګلونــبه
د مـــلا نـــه نفــرت نــۀ کـــوم

خو بس
دا قیصــــه رالـــه یـــوه کـــئ
عقیـــده رالـــه یـــوه کـــئ
پـــه قـــرآن لاســـونه کېـــږدئ
کلیمـــه رالـــه یـــوه کـــئ

څوک بـه د ځـان څوک بـه پـه ځـان شي
څوک بـه پـه یـۀ دوه کښـې حېران شي
اے خانـده مـۀ زړۀ بـه مـې وران شـي
خانـــان بـــه بیـــا ســـره خانـــان شـــي
پکښې بـه تـوې شي د رامبېـل چامبېـل ګلونـه

تهٔ وائې لږ وار وکړه
زهٔ وايم تلوار وکړه

پيره زهٔ خراب يمه
پيره زما کار وکړه

زړهٔ په خله راولمه
زر کوه اظهار وکړه

زړۀ چې په تا ظلم کړې
تۀ ورته ازار وکړه

ساه د چا په لاس کښې ده
ژوند په خپل اختيار وکړه

بنګ مې د تيراه راوړۀ
شېبه لږ خمار وکړه

ښۀ بلها مې وسيزه
ښۀ بلها سنګار وکړه

زړه د منبر نرم دے
ځانله پکښې لار وکړه

خان شهید کتابتون فیسبوک گروپ

حج

کلـې کنبـې پـه هـر دېـوال لیکلـې دي
حـج دې مبـارک شـه او پخیـر راغلـے

هسـې دې خبـرې تـه مـې فکـر شـو
سـاز پربـږده سـندرې تـه مـې فکـر شـو

وینـې مـې اے خدایـه تنقیـد نـهٔ کـووم
زهٔ پـه چـا بـې ځایـه تنقیـد نـهٔ کـووم

خو
دا مې د کعبې سره ویستلې دے
دا مې د روضې سره ویستلې دے
دا حجرِ اسود سره ولاړ یمه
دا مې د هغې سره ویستلې دے
دا مې د زم زم اوبه په لاس کښې دي
دا مې د هغې سره ویستلې دے

یه حاجي صیب وه حاجي صیب دا څۀ کې
نۀ حاجي صیب مۀ حاجي صیب دا څۀ کې
تا خپلې نیکۍ په سیند لاهو کړلې
تا بلها خوارۍ په سیند لاهو کړلې
تا بې تصویرانو نه څۀ رانۀ وړل
تا هسې روپۍ په سیند لاهو کړلې
نۀ نۀ دا ریا تا سره خوند نۀ کئ
مونږ پورې خندا تا سره خوند نۀ کئ

نـۀ حـاجي صـېب دا عـادت دې ښـۀ نـۀ دے
نـۀ حـاجي صـېب دا تاسـره خونـد نـۀ کـئ

هـر ځـائے بـه قيصـي لکـه ماشـوم نـۀ کـے
دا حسـاب کتـاب بـه چاتـه هـم نـۀ کـے

دوه لاکهـه چـې تلـم نـو لګېـدلې وي
درې لاکهـه مـې هلتـه ايسـته اور تـه کـړې
درې لاکهـه چـې راغلمـه نـو لاړلـې
نـورې لا پـه لاره دي روانـې دي

تلـي کـه راغلـي دي خـو غلـي دي
هـر څـۀ خـدائے ليـدلي دي خـو غلـي دي
يـؤ تـا د کعبـې نـه طـواف ونکـړو
داسـې ډېـر ښـاغلي دي خـو غلـي دي

هر عمل د دې د پاره مه کوه
هر ځـه د نامې د پار مه کوه
مینه د خدائے او د رسول حاجي
دا د دیکهاوي د پاره مه کوه

زۀ ګورے د دې نه خلاف نۀ یمه
زۀ دې د نامې نه خلاف نۀ یمه
بس دا یؤ تصویر د مینځ نه اوباسه
حج او د عمرې نه خلاف نۀ یمه

یه پیره دا پیر راباندې بد لګي
دغه سور کافر راباندې بد لګي
دا چې په احرام کښې دې ویستلے دے
دغه یؤ تصویر راباندې بد لګي

نــور دي عملونــه خــدائے قبــول كــړه تــول
بــل دي دا مونځونــه خــدائے قبــول كــړه تول
دا چـــې دي پـــه منـــدو منـــدو كـــړي دي
دغـــه طوافونـــه خـــدائے قبـــول كـــړه تـــول

نور بس زما ستا په كار كښې څۀ كار دے
صـيبه ستا زمـا پـه كـار كښې څۀ كـار دے
يـــه منهـــره غلـــے شـــه چـــاړا بـــه شـــې
ستـا نـو د مـلا پـه كـار كښـې څۀ كـار دے

ماتــه بــه کلــه کلــه مــور یــوه قیصــه کولــه
او د قیصــې ســره بــه یــې دا یــوه ټپــه کولــه

عالمـــــه یـــــۀ تـــــر بـــــل ځـــــار یږئ
دنیــا د غــم ټــالۍ وهــي ورانــه بــه شــینه

زۀلا ماشـوم وومـه زمـا ذهـن پـرې کـار نـۀ کـوۀ
خـو د قیصــې د اوریـدو نـه مـې انکـار نـۀ کـوۀ
قیصـه دې سر وخوري قیصـه مې هېرو يـاده نۀ ده

خـــــو آ ټپـــــه راتـــــه رایـــــاده شـــــوله
د بـــــاران شـــــپه راتـــــه رایـــــاده شـــــوله
یـــــۀ حادثـــــه راتـــــه رایـــــاده شـــــوله

چا وې نن بیا پـه پېښـور کښـې دهماکـه شوې ده
چا وې نن بیا پـه ښائیسـتونو بانـدې اور پـورې دے

چا وې نن بیا په سرو ګلونو باندې اور پورې دے

د ډېــره درده مــې ســلګۍ وړې وړې وکــړې
دومره بې وسه ووم چې ځانته مې خبرې وکړې
چـــې دا ســـړے څـــوک دے
دا لېـــونے څـــوک دے

دا هــم مــا وژنـــي هــم تــا وژنـــي هــم ځــان وژنـــي
بـــس انســـانان لېـــوني شـــوي دي انســـان وژنـــي

دا چـــې پـــه غېـــږ کښـــې د اســـمان لمنـــو اور نیـــولے
دا جـــوړې بیـــا چـــا ســـرو تنکـــو ګلـــو تـــه لـــور نیـــولے
اے بس دے ښار پرېږده روزګار پرېږده حالات ښهٔ نهٔ دي
مـا درلـه کلي کښـې پـه خپـل ګـاونډ کښـې کـور نیـولے

استاذ په سکول کښې يؤ ماشوم راپاسؤ
وئيل يې بچيه پلار دې څۀ کار کوي

ماشوم څۀ ډېر په غرېؤنيولي انداز
خپلو ملګرو ته چاپېر وکتل
سترګي يې ټيټې کړې او رو شان يې وې
استاد جي آ په دهماکه کښې مړ دے
يؤ څو رنې اوښکې يې په مخ تېرې شوې
دې ترږې زمکې داسې جذب کړې چې
لکه چيند خه چې مېږے راکاږي
بيا يې قيصه ورته څۀ داسې وکړه
استاد جي زۀ چې کله کور ته لاړ شم

د دې بستې نه کتابونه لر کړم
په دې بستې کښې د پالشو ډبے
زړه کېږه او یو زوړ برش کېږدم
مور ته مې وایم بس ښار ته لاړم
مور مې څه ډېر په غریبونیولې انداز
وائې بچیه څه الله دې مل شه

بیا د دې ښار د یو سړک په غاړه
په یو فټ پاټ دغه کېږد خوره کړم
سره د برش او د پالشو کېښنم
بیا د دې ښار دغې رندو خلقو له
د پیزارونو صفائي کومه
که چا نه لس غوارم پینځه راکوي
که پینځه او غوارم بیا نۀ راکوي

استاد راندہ مې ورتہ څکہ اوې
مانہ تر اوسہ څہ تپوس ونکړو
چې دې بستہ کښې کتابونہ خوند کئ
پہ دې چاچو کښې قلمونہ خوند کئ
پہ دې بکسہ کښې خو رنګونہ خوند کئ

خو زۀ ګیلہ د چا نہ څکہ نۀ کوم
چې پہ دې ښار کښې انسان بلکل نشتہ
دلتہ د زړۀ خاوندان بلکل نشتہ
دلتہ پہ چا کښې ایمان بلکل نشتہ
دلتہ پہ سترګو کښې نظر هم نشتہ
دلتہ زما غوندې نهر هم نشتہ
ماشوم قیصہ لا ختمہ کړې نۀ وہ
چې د چهتې تلې یې اووهلہ

آ خاموشي ورسره ماته شوله
ماشوم په مخ دواړه لاسونه رانښكل
آ خپلې اوښكې يې پرې وچې كړلې
خو په تلو تلو كښې يې استاذ جي ته وې
بې ادبي معاف خو منير وائي چې
د لورېې مرمه نۀ، نو سوال د چا نه ځله وكړم؟
رزق هغه راكړي نشه وربسې خپله وكړم

خان شهيد كتابتون فيسبوک ګروپ

که دېر غم دې په زړۀ وي نو بیخي به درنه هېر شي
زما سره لږ کېنه نو ساقي به درنه هېر شي

زما د زړه سحرا ته د ژوند يو ماښامے راوړه
ساګانې به دې وخاندي سپرلي به درنه هېر شي

زما په دوارو لاسو کښې زنځیر داسې شرنګېږي
قسم دے لېونۍ چې خپل بنګړي به درنه هېر شي

منېر داسې خبرې کړې چې وبه ورته خاندې
منېر داسې سړے دے چې سړي به درنه هېر شي

یؤ بونیرے دے
چټ لېونے دے

شډل بډل دے
رښتیا پاګل دے

په قد چنار دے
په رنګ لږ خوار دے

اوس يې ځواني ده
اوس يې خاني ده

زور کوي هم نه
زور مني هم نه

چې څۀ يې په زړۀ وي
هغه يې په خله وي

په امن مړ دے
په مينه پائي

سندرې اوري
سندري وائي

سپینې سپینې مه وایه

منیر بونیرے

چا پلار او مور پرهېښودل
چـــا کـــور او ورور
پرهېښـــــــــودل

تـــورو پـــرې سـپین
پرهېښـــــــــودل
سـپینو پـــرې تـــور
پرهېښـــــــــودل

چـا پـرې مـزدور مـړ کـه
چـا پـرې تربـور مـړ کـه

چـا پـرې تنـور لمبـه کـه
چـا پـرې تنـور مـړ کـه

څوک یې نامې له ګټمي
څوک یې جامې له ګټمي

څوک یې د خېټې تنور
څوک یې نشې له ګټمي

چا پرې ایمان خرڅ کړه
چا پرې ایمان واخست

چا پرې انسان خرڅ کړه
چا پرې انسان واخست

یو ضرورت یادووم
او جي دولت یادووم

منافقت نهٔ کووم
منافقت یادووم

عجميان ټول ښکلي دي
عربيان ټول ښکلي دي

زما مذهب انسانيت
انسانان ټول ښکلي دي

مقتديان ټول ښائيسته دي
امامان ټول ښکلي دي

په ايمان ټول مې خوښ دي
په ايمان ټول ښکلي دي

که دي د لر که د بر
افغانان ټول ښکلي دي

منير جان هم منم خو
بونيريان ټول ښکلي دي

ټپيزې

نـهٔ شـې وادهٔ پـه کـور زړه شـې
چې پـه ديـدن د ورور مـړه شـې
تـــوتې تـــوتې وړه وړه شـــې
د سرې ډولۍ پـه ارمـان مـړه شې
نصيب دې مهٔ شه په نکريزو سرهٔ لاسونه

شـونډې مـې وچـې وچـې کـېږي
خـدائے خبـر بيـا څـهٔ راپېښـېږي
پـه کـم نصـيبو سـيند وچـېږي
ســـتا د ديـــدن ولـــې بهـېـږي
پـه مـا بـامپوښـه شوه لـه تندې پکښې مرمـه

د لوړو غرونو په سر ګرځه
ځه وږے تږے نهر ګرځه
ګرېوان شلېدلے بهر ګرځه
دا مرور مرور ګرځه
که مې رضا کړې د هندوې ځوئے به یمه

کۀ تۀ په خپل حسن مغرور يې
زما خمار زما سرور يې
زه دې ترلا تۀ مې تربور يې
دبنجو ونې بلها ګورې
د حسن حورې پکښې اچوي ټالونه

نـــهٔ دي د کلـــي نـــهٔ د ښـــار کـــړم
غريتــه ډېــر دي خــوار و زار کـــړم
د لـــوې کمـــره دي ګـــوزار کـــړم
مينـــې دي داســـې پامتــه دار کـــړم
لکـــه تنـــزرے بـــې شـــپېلۍ نعـــرې وهينـــه

د لېونـــــو دا څـــــهٔ يـــــوه ده؟
دنيـــا لا ښـــهٔ پـــه خـــوب ويـــده ده
ورځ هـــم د کـــال ڼـــومره اوږده ده
يـــــوه روژه بلـــــه غرمـــــه ده
جانـــان ســـرے راولېـــږهٔ چـــې رادېشـــينه

رضا مې څهٔ پـه زړهٔ چـاؤدون کـړې
جانانـه خـلاص مـې د ببلتـون کـړې
ځان مې شپېلۍ او تهٔ مې شپون کړې
د هنِدوسـتانه مـې راسـتون کـړې
د ګوریسـتانه بـه دې څـوک راسـتونه وینـه

یـؤ څـو پـه شـمار خبـرې کېـږي
دېـرې د کـار خبـرې کېـږي
اورمـه یـار خبـرې کېـږي
سـتا د رخسـار خبـرې کېـږي
زهٔ سـپېلني درپسـې څکـه ګرځـومـه

منهر بونيرے

نۀ شومه تينګ د بنګړو شرنګ تـه
د زورورو سـتـرګو جنـګ تـه
شـمع يـې بلـه کـړه پتنـګ تـه
لمبې يې نۀ پرېږدي خپل څنګ تـه
پتنګـان روغ وزرې وړي سـوې راوړينـه

يـۀ د سـپرلي غونـدې رنګـين د ے
بـل خونـد يـې خـوږ لکـه ګبـين د ے
سترګې يې شنې رخسـار يې سپين
د ے
پـه زړۀ زمـري غونـدې سـنګين د ے
چې هر قـدم پـه اور کښـې ږدي مالـه راځينـه

بلهـــا کارونـــه یـــې ویجـــاړ شـــي
رنګ یې تک تور په لمر د هاړ شي
نـازکې شـونډې یـې پـاړ پـاړ شي
څوک چې د یـار کلـي تـه لاړ شي
چې بې دیدنـه تـرې راځـي نـو مـړ دې شـینه

خان شهید کتابتون فیسبوک ګروپ

خان شهید کتابتون واټس ایپ ګروپ

ایډمن: محمد فاروق فے ارمانی

شیخ اجمل مندوخیل صاحب

خان شهید عبدالصمد خان اڅکزئي

ته سور سلام